Departamentul de servicii poştale al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase.

Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L.; Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Titlu original (eng.): Some say love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
LAWSON, LOUISE
încăpăţânată ca un catâr / Louise Lawson
Traducător: Irina Popescu-Tismana Bucureşti:
Alcris, 2005. ISBN 973-646-382-6
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)
III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor) 821.111.
31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA"

LOUISE LAWSON

Incăpătanatä ca un catar

ALCRIS

Va recomandăm ultimele apariţii ale colecţiei „EL şi EA":

531. Clar de lună pe Nil -	Elizabeth Harrison
532. Să calci pe cenuşă -	Cin Forshay Lundsford
533. Zorii speranţei -	Valerie Zayne
534. Pasărea de argint -	Ramona Stewart
535. Soţia neascultătoare-	Joan Johnston
536. Acolo unde îţi este inima-	Donna Vitek
537. {apte ani de aşteptare -	Brooke Hastings
538. întâlnire la Tripoli -	Caroline Gayett
539. Cabana albă -	Judith Smith
540. Nisipuri mişcătoare -	Buck Carole
541. Diamante pe luciul gheţii -	S.A. Cook
542. O inimă puternică -	Denise Robins
543. Cărările destinului -	Eve Saint Benoit
544. Misterioasa Calypso -	Audrey Weigh
545. Preţul fidelităţii -	Denise Robins

546. Eroare aproape fatală Francine Pascal
-

Capitolul 1

Un lucru era sigur: nu era o noapte în care să scoţi un câine afară!

în micul birou al Voluntarilor în Serviciul Comunităţii, „V.S.C.", Fritzi Taylor asculta ploaia îngheţată biciuind asfaltul. Serviciul meteo anunţa sosirea unei mase de aer arctic - temperatura urma să scadă brusc până dimineaţă şi se prevedeau treizeci până la patruzeci centimetri de zăpadă.

Tânăra se ridică şi se apropie de fereastră, masându-şi distrată spatele, care o cam durea astăzi. Văzând timpul de afară, se îngrijoră. Din fericire, zăpada aşteptase să cadă după ce majoritatea chefliilor s-ar fi întors acasă.

Era 31 decembrie, seara revelionului şi Fritzi şi tovarăşii ei de la „V.S.C." răspunseseră toată seara la

apelurile telefonice - organizaţia propunea celor care sărbătoriseră prea tare Noul An să-i conducă gratuit la domicilii. în prezent, miezul nopţii trecuse de mult şi nu mai existau apeluri. Peste câteva minute, Fritzi pleca şi ea. Toţi ceilalţi plecaseră şi nu-i mai rămânea decât să închidă. Se duse să-şi ia haina, felicitându-se în sine: nu fusese nici un singur accident de maşină pe străzile oraşului în această seară.

înăbuşindu-şi un căscat, întinse mâna spre trusa de chei pusă pe masă. Gestul îi fu întrerupt de soneria ascuţită a telefonului. Ei drăcie! Numai să fie un număr greşit!

- Bună seara, „V.S.C." la aparat. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

- Ar fi bine, bâigui o voce uşor beată. Ce-mi sugerezi, scumpeteo?

- Vreţi să vă însoţesc, domnule?

Fritzi era obişnuită cu răspunsurile cele mai smintite, aşa că nu dădu atenţie la „scumpeteo". în starea lui, nu era responsabil pentru ce spunea.

- Dacă îmi daţi adresa unde sunteţi, voi sosi imediat cu maşina.

De fapt, trebuia să se sacrifice, pentru că nu era decât ea.

Se lăsă o mică tăcere.

- ... Alo? îmi puteţi spune unde sunteţi?

- Nu ştiu deloc, mărturisi el, mormăind nemulţumit. La nişte oameni, cred. Ah nu! Am plecat. Am ieşit să-mi caut maşina şi... of, n-o găsesc. Trebuie s-o fi furat.

El pronunţa din ce în ce mai greu şi Fritzi realiză brusc că trebuia să fie afară, în frig.

- Mă sunaţi de la o cabină publică? îl chestionă ea.

- Nu ştiu, poate. Aşteptaţi, să mă uit...

Auzi diverse zgomote - trebuie că se sucea ca să se uite în jur.

- ... Da, asta este, este un telefon cu plată. Uite deschizătura pe unde am băgat moneda. Nenorocitul ăsta de...

Fritzi îşi încreţi sprâncenele în timp ce el se lansa într-o serie de epitete la adresa aparatului. După câteva clipe, el începu să bată în telefon.

- Domnule, ce faceţi? Domnule?

- Am pus un dolar şi nu mi-a dat restul! se plânse omul.

- Este un motiv să-l demolaţi?

- Nu-l demolez, încerc să-mi recuperez banii, se apără el. Ascultaţi, cred că este mai bine să-mi găsesc maşina şi să mă întorc acasă. Pe altă dată...

- Nu! Aşteptaţi! Ascultaţi-mă. Nu sunteţi în stare să conduceţi. Spuneţi-mi doar unde sunteţi şi se va veni după dumneavoastră.

- Deoarece nu ştiu nici eu, cum vreţi să vă spun? protestă el... Să nu spui nimănui, scumpeteo, dar cred că am băut un pahar în plus, adăugă el pufnind în râs.

- Asta cred şi eu. De aceea, trebuie să-mi promiteţi că nu urcaţi la volan. Ajutaţi-mă să vă localizez, sugeră Fritzi, sperând să nu fie atât de beat încât să se arate de neînţeles. Să vedem, sunteţi într-o cabină. Este în interiorul sau în exteriorul unei clădiri?

- Este... afară. Sub o maimuţă enormă care trebuie să cântărească pe puţin cinci sute de kilograme, preciză el cu o voce neliniştită dintr-o dată. Asta este! Aruncă în mine cu pietre!

- Nu sunt pietre, este zăpadă îngheţată, îl îmbărbătă tânăra, uşurată.

Cel puţin ştia unde se afla! Animalul care-l îngrozea era emblema unui vânzător de maşini. Slavă Domnului, nu era decât la zece minute de birou.

- Rămâneţi unde sunteţi, mai ales nu mişcaţi. Vin imediat.

Fără a aştepta vreun răspuns, închise telefonul, luă din mers poşeta şi cheile şi ieşi în trombă.

Fulgii de zăpadă, duri şi înţepători, cădeau mai abundent decât crezuse. Ştergătoarele ei de maşină scârţâiră pe stratul de zăpadă care se formase deja. Numai interlocutorul ei să nu se hotărască să se întoarcă acasă cu propriile lui mijloace, aşa cum o anunţase!

Din fericire, era foarte puţină circulaţie la această oră avansată a nopţii. Totuşi, Fritzi mergea încet, de teamă să nu derapeze pe şoseaua ca sticla. Ajunse la destinaţie în mai puţin de un sfert de oră.

Cu ochii pe jumătate închişi pentru a se apăra de zăpadă, scrută întunericul. Omul era acolo! Ghemuit lângă cabină, strângea, încă scuturând receptorul. Când Fritzi se îndreptă spre el, se mişcă şi schiţă un zâmbet.

- Bună seara, scumpeteo!

- Bună seara, repetă ea, încercând să-l pună pe picioare, ceea ce nu era o treabă uşoară pentru o persoană mititică de talia ei.

Trase şi împinse, dar el nu se clinti nici măcar un centimetru, mulţumindu-se s-o privească vesel, cu un zâmbet tâmp.

- Mă ascundeam din cauza maimuţei, îi mărturisi el în şoaptă. Fii atentă să nu ne vadă!

- Nu-ţi va face nici un rău, promise ea redublându-şi efortul. Te poţi ridica?
- Evident! Dar nu vreau. Maimuţa o să mă prindă.
- Ba nu, nu te va atinge, te asigur. Hai, dă-mi mâna şi îndreaptă-te... Te rog. Sunt udă leoarcă, adăugă ea pe un ton implorator.

După o uşoară ezitare, tânărul se hotărî să apuce mâna întinsă şi Fritzi trase. Din nefericire, era mult mai greu ca ea şi, pierzându-şi echilibrul, tânăra căzu o dată cu el. Un strigăt de groază sfâşie noaptea.

- M-a prins! Monstrul m-a prins.

Cu mare greutate, Fritzi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

- Nu, nu era el. Eu am căzut peste tine, îi explică ea cu o voce liniştitoare.
- Eşti rănită?
- Nu. Poţi să te grăbeşti un pic, te rog? O să murim amândoi de frig dacă o să mai stăm mult aici.

în câteva secunde, el se puse pe picioare. Observându-şi salvatoarea mai de aproape, zâmbi încântat.

- Ce mai, eşti fermecătoare! Cum te cheamă? Fritzi

îl examină la rândul ei. Mai înalt ca ea, era de

constituţie robustă şi dădea impresia că este tot numai

muşchi. Trebuie să fi avut în jur de treizeci de ani. Pantalonii lui negri şi cămaşa îi erau complet udate - nu purta haină.

- Vino repede în maşină, îl grăbi ea. N-ai nici măcar un pardesiu pe tine. Hai, pe aici.

După un traseu care i se păru nesfârşit, îl împinse în cele din urmă pe locul pasagerului, trânti portiera şi veni să se aşeze la volan cu un oftat de uşurare. Primul gest fu să pornească motorul. Dinţii îi clănţăneau, din părul ud se scurgea apă pe frunte şi ceafă - era înţepenită de frig.

- în curând o să ne încălzim, spuse ea tremurând. Maşina este călduţă încă.

Ea îşi pusese capul pe spătarul scaunului; el se rostogoli spre ea şi zâmbi tâmp.

- Eşti cu adevărat amabilă. Da, cu adevărat amabilă să mă duci acasă, afirmă el, devenit sentimental din cauza băuturii. Majoritatea oamenilor n-ar fi ieşit pe o astfel de noapte. Spune-mi, de ce faci asta pentru mine? Ne cunoaştem?

Se aplecă s-o privească mai bine.

- ...N-am fost cumva la această sărbătoare împreună?

- Nu, se mulţumi ea să răspundă.

- Ah. în acest caz, cineva trebuie să-mi poarte pică. Aş fi jurat că nu eram singur.

- Soţia ta, poate?

Nefericita trebuie să fie în toate stările.

- Nu. Oi fi eu beat, dar ştiu că nu sunt însurat.

- Atunci, o prietenă. în orice caz, nu eram eu. Sunt aici doar ca să te conduc acasă la tine.

- Ah da, îmi amintesc! Cineva mi-a dat numărul tău de telefon în momentul în care plecam. Ce drăguţă eşti! Să vii până aici să mă conduci.

începu să fredoneze un cântec la modă, în timp ce Fritzi demara. La ieşirea din parcare, frână.

- Din întâmplare, ştii unde locuieşti? întrebă ea fără speranţă.

în aparenţă, evenimentele serii nu stricaseră cu nimic buna dispoziţie a pasagerului ei.

- Nu, habar n-am.

- Dă-mi portofelul, te rog.

Docil, el scoase portofelul din buzunarul de la spate. Fritzi căută un act de identitate, sub ochiul foarte interesat al tovarăşului său.

- Ei bine, unde locuiesc?

- Aleea Brazilor.

Nu este posibil! Este una dintre străzile mele favorite! o informă el vesel cu un zâmbet dezarmant. Ce drăguţă eşti! repetă el pentru a suta oară. Ti-am multumit?

- Da, de mai multe ori. Şi crede-mă, n-ai pentru ce, răspunse ea întorcându-i zâmbetul.

Era beat turtă, dar era adorabil. De altfel, i se păru dintr-o dată că-l mai văzuse deja undeva.

- Curios, dar am impresia că ne-am cunoscut deja, spuse ea cu voce tare. Locuieşti de mult în acest oraş?

Tânărul desfăcu mâinile în semn de neputinţă.

- N-aş fi în stare să-ţi răspund în acest moment.

Amuzată de atâta confuzie, Fritzi demară râzând.

Un claxon frenetic o făcu să tresară. Apăsând pe frână, închise ochii, aşteptându-se la un şoc iminent. în aceeaşi secundă, se auzi un scrâşnet metalic şi maşina se învârti în loc înainte de a se opri în mijlocul şoselei.

Pasagerul, aruncat de pe scaunul lui, îi ateriză pe genunchi. Zăpăcit, el se îndreptă pe jumătate şi pufni în râs.

- Ce s-a întâmplat? Blestemata aia de maimuţă?
- Doamne! Un accident!

Nu avusese loc nici măcar unul în toată această seară şi trebuia să fie ea cea care să distrugă acest record! Sărind din maşină, se duse la cel de al doilea automobilist care, cu mâinile în şolduri, îşi examina bara de protecţie.

- îmi pare sincer rău, este vina mea în întregime. Am ieşit chiar înaintea dumneavoastră, spuse ea dintr-o suflare.

Omul se întoarse spre ea cu un mic mormăit. ------

13 -------------------------

- Sunteţi rănită?
- Nu, deloc. Dar dumneavoastră?
- Nu, mi-aţi produs un şoc, atât.

Un fluierat ascuţit îi făcu să se întoarcă.

- Hei! Vrei să vin să-l învăţ minte? Această domnişoară este foarte cumsecade, las-o în pace. Vrei să mă ocup de el, domnişoară?

Pasagerul lui Fritzi deschisese geamul şi scosese capul pentru a striga mai bine.

- Nu, rămâi unde eşti! răspunse ea cu fermitate.

Conducătorul celeilalte maşini o privi bănuitor.

- N-aţi băut cumva amândoi, din întâmplare?
- Nu! Adică, nu eu. Sunt o persoană benevolă care-l conduc pe acest bărbat acasă la el... pentru a evita accidentele.
- Aşa este mai bine! Unde este cabina telefonică cea mai apropiată ca să sunăm la poliţie?
- Sub maimuţă, îl informă ea prompt.

Neîncrederea omului crescu.

- Maimuţă?

- Cea care este deasupra parcării. O vedeţi? Chestia aceea imensă...

Tovarăşul ei îşi încreţi pleoapele.

- Ah, aceea! Da, acum o văd. Bine, unul dintre noi n-are decât să se ducă la telefon.

- Păi... v-ar deranja prea tare dacă v-aş spune să vă duceţi dumneavoastră?... Lui îi este foarte frică, explică ea cu un gest discret spre maşină.
- Da? Dar nu este decât o statuie, nu? o întrebă omul aruncând o privire bănuitoare spre emblemă.
- Sigur că da! Dar el este convins că este reală şi intră în toate stările când ne apropiem.
- Dumnezeule! Nebuni, şi unul şi altul! Bine, mă duc. Până atunci, supravegheaţi maşinile.

în timp ce acesta traversa strada, Fritzi se întoarse să vadă cum se comporta pasagerul său. Acesta, regăsindu-şi euforia, fredona în continuare.

- Cucu! exclamă el cu un zâmbet larg când tânăra intră în maşină.
- încă o dată bună seara. îmi pare rău de această pierdere de timp. Nu ţi-e prea frig?
- Nu, mă simt perfect.

Se vedea, se gândi ea cu o urmă de acreală. în starea lui, totul i se părea comic.

- Şi tu, cum te simţi? se interesă el cu solicitudine.

- îngheţată şi ţeapănă, dar asta n-ar trebui să dureze mult timp.

Se scurseră trei sferturi de oră, de fapt, înainte de a pleca din nou la drum. Fritzi cunoscuse cea mai mare

umilinţă din viaţa ei când fusese obligată să sufle în fiolă, în ciuda protestelor ei vehemente.

Cu un sentiment de imensă uşurare, gară în Aleea brazilor, la ora două dimineaţa şi se pregăti să-şi susţină pasagerul până la uşă. Acesta ieşise din somnolenţă în mijlocul traseului şi se pusese din nou pe cântat. Fritzi îi puse un braţ în jurul umerilor şi-l conduse spre intrare. Tânărul se opri ca să pufnească din nou în râs. Ce lucru curios! Nu mai întâlnise niciodată bărbaţi care să pufnească aşa!

- Sst! O să-ţi trezeşti vecinii! şopti ea când fură în vestibul.

El îşi ascunse capul la umărul lui Fritzi pentru a încerca să-şi înăbuşe o nouă criză de ilaritate.

- îmi pare rău, suflă el, cu trupul scuturat de râs. Este mai tare decât mine, nu mă pot opri. Când mă gândesc că m-ai însoţit ca să nu fac un accident şi ai făcut tu unul...

Este foarte greu să rămâi serios când persoana de lângă tine moare de râs, dar Fritzi încercă. încercă din

toate puterile. Totuşi, cei doi tineri erau literalmente îndoiţi de râs când ajunseră la uşa care trebuia.

- Ascultă, ştiu că pare nostim, dar nu este, hohoti Fritzi acoperindu-şi gura.

Această afirmaţie i se păru deosebit de hazoasă însoţitorului ei, a cărui veselie spori... imitat de tânără. Se lăsară să cadă la podea, unul lângă altul. Se calmară până la urmă, la capătul unui lung moment. Atunci, tânărul o înlănţui pe Fritzi cu un oftat de mulţumire.

- Eşti cu adevărat cumsecade, ştii? Şi părul tău miroase bine, ca florile de câmp după ploaie.

- Mulţumesc.

Ridică ochii spre el şi brusc, inima i se opri în loc. Avu impresia că se îneacă în cei mai minunaţi ochi căprui din lume, în timp ce-i ţinea faţa cu mâinile lui puternice şi moi. Nu era frumos în adevăratul sens al cuvântului, dar ceva în el o mişca, o tulbura nespus.

încet, el se aplecă pentru a-i atinge buzele cu un sărut uşor, foarte scurt. Dar fu atât de bine încât imediat, buzele lor se împreunară mai îndelung.

- Ai face bine să te întorci la tine ca să pot pleca, murmură Fritzi.

- Da, ai dreptate. Dar fii prudentă, adăugă el cu blândeţe. Este foarte urât afară. Poate că ar trebui să te conduc.

- Nu, nu este nevoie, refuză ea cu tact. Ar trebui să mă pot întoarce fără probleme.

- Cum doreşti. Dar mai întâi, lasă-mă să-ţi dau cartea mea de vizită. Nu se ştie niciodată, aş putea să-ţi întorc serviciul într-o zi...

începu să se caute prin buzunare, încruntându-se.

- ...Sunt sigur că aveam una la mine. Mă poţi ajuta s-o caut?

- Trebuie să se afle în portofelul tău.

El se aplecă şi Fritzi extrase portofelul din buzunar.

- Asta este? întrebă ea fluturând un cartonaş bej.

- Da, chiar asta.

întorcându-se spre lumina slabă a becului de pe culoar, tânăra citi cu voce tare:

„Saltele cu apă, Bonanza. Ryan E. Majors". „Vă voi face să petreceţi nopţi memorabile" promitea textul scris cu caractere mai mici.

- Chiar memorabile? glumi ea zâmbind tânărului. Ryan E. Majors eşti tu, presupun?

El porni să râdă din nou cu acel râs comunicativ.

- Este posibil, dar n-aş jura!

- Ei bine, Ryan Majors, este timpul să te duci la culcare, decretă Fritzi.

Ea se îndreptă, apoi îl ajută să facă la fel. Câteva secunde mai târziu, deschidea uşa şi-l împingea uşor pe bărbat în interior.

- Du-te direct în pat, îl sfătui ea.

De acord. Şi mulţumesc pentru tot... Oh! cum te cheamă?

- Fritzi Taylor.
- Fritzi? Un nume curios pentru o femeie, se miră el.
- Ştiu.

Fusese tachinată în legătură cu acest subiect din cea mai fragedă copilărie.

- Bunicul meu se numea Fritz şi părinţii mei doreau să-mi dea numele lui, explică ea.
- Ei bine...

într-un gest tandru, el întinse mâna şi-i mângâie obrazul.

- îmi place mult, declară Ryan. La mulţi ani, Fritzi.
- La mulţi ani, Ryan.
- Fritzi, repetă el zâmbind.

Apoi trase de cravata pe jumătate desfăcută şi aproape basculă în apartamentul întunecat.

- Eşti fermecătoare, Fritzi Taylor, îl auzi ea spunând, în timp ce închidea uşa.

Zâmbea încă atunci când traversă holul, două minute mai târziu.

Ryan E. Majors nu arăta deloc rău!

Capitolul 2

întâmplare curioasă, dar Fritzi chiar plănuia de ceva vreme să-şi cumpere o saltea cu apă. De fapt, exista una în cartea ei cu comori, foarte frumoasă, cu cadrul ei de stejar, ornat cu oglinjoare tăiate oblic.

A doua zi dimineaţă, Fritzi se aşeză la masa de mic dejun cu albumul pe care-l începuse cu ani în urmă şi-şi sorbea cafeaua frunzărindu-l.

La vremea aceea, urma cursurile de contabilitate. într-o zi, înşelându-se asupra orarului, se trezise din întâmplare într-o sală unde se vorbea despre cărţile cu comori. Găsise expunerea foarte interesantă şi rămase până la sfârşit. Apoi, se întorsese acasă în fugă şi se pusese imediat să decupeze imagini şi să le lipească într-un album. Aceste imagini reprezentau obiecte pe

care le dorea, sau simbolizau ceea ce voia să facă în viaţă. Odată, înscrisese în caiet că trebuia să te convingi că vor sosi cu adevărat. Conferenţiara sfătuise ca albumul să fie plasat într-un loc vizibil, ca să ai prezente în minte ţelurile la care te fixai. Aceste „cărţi cu comori" nu erau nimic altceva decât un mod de a-ţi da itinerarii în viaţă, subliniase ea. „Nu se

pleacă într-o călătorie lungă fără a avea o hartă amănunţită. Mintea noastră nu-şi poate realiza obiectivele pe care şi le-a propus dacă nu le vede clar".

Fritzi clătinase din cap cu entuziasm. I se părea logic.

Şi astfel, în decursul anilor, decupase cu grijă avioane, palmieri şi golfuleţe înverzite pe care le lipise la pagina „Hawaii". întotdeauna visase să meargă în Hawaii şi, văzând aceste imagini în albumul ei, avea convingerea că va merge într-o zi.

Numeroase alte visuri umpleau albumul. Exista o femeie bronzată şi sportivă care întruchipa sănătatea; pentru Fritzi, a avea o sănătate bună era esenţial în viaţă. Exista de asemenea o poză decupată a unei maşini sport roşie, un calculator şi un bărbat frumos lungit la soare, care poza pentru reclama unei creme solare; Fritzi se gândea să-l întâlnească într-o zi şi să se

mărite cu el. Dedesubt, precizase cu cel mai frumos scris al ei, că nu va fi obligat să vândă loţiuni solare ca să-l placă. Dar nu s-ar plânge dacă alesul inimii ei era la fel de seducător şi viril ca acesta.

Mai exista o frumoasă masă de bucătărie din sticlă şi patru scaune din aramă, o casă încântătoare decupată dintr-un catalog de decoraţiuni, o saltea cu apă pe un cadru din stejar ornat cu oglinzi, un videocasetofon, şi aşa mai departe...

Unii o tachinau pe Fritzi apropo de albumul ei, predicându-i că aşa nu va merge niciodată, dar ei puţin îi păsa - ştia că această carte mergea pentru cine credea în ea. De altfel, avea prieteni ale căror visuri se realizaseră. îşi va continua deci sarcina, în ciuda celor care râdeau de ea.

Cu un oftat adânc de satisfacţie, se aşează mai bine pe scaun şi contemplă zăpada care cădea afară. Gândurile îi reveniră la mantoul de antilopă pe care şi-l oferise de Crăciun. Acest mantou încântător era încă un exemplu de eficacitate a cărţilor cu comori.

Era una dintre primele imagini pe care o lipise pe coala albă, şi în prezent, visul se transformase în realitate. Era agăţat într-un dulap, gata să fie îmbrăcat la prima ocazie.

Da, totul se petrecea aşa cum prevăzuse. Urma să-şi procure salteaua cu apă, apoi masa şi scaunele şi, în cinci ani, îşi va fi realizat toate dorinţele. La treizeci şi doi de ani, va putea să se gândească să se mărite şi să-şi întemeieze un cămin.

Vechea fermă era tăcută. De abia dacă Fritzi o auzea pe Neda dând cu aspiratorul într-una dintre camerele din fund. Neda, o indiancă, era menajeră la familia Taylor de când îşi amintea tânăra. Ce reconfortant era pentru fratele său şi ea pentru ca Neda să fie acolo când părinţii lipseau! se gândi ea cu un zâmbet afectuos.

Bill şi Joanna Taylor exploatau ferma de peste de treizeci de ani. Altădată era una din crescătoriile de animale cele mai importante din Colorado, dar de zece ani, părinţii lui Fritz şi Neill transformaseră o parte din teren în parc de atracţii turistice. De la jumătatea lui mai până la sfârşitul lui septembrie, veneau grupuri să viziteze domeniul, apoi li se oferea o cină tipică de cowboy, cu fripturi la grătar cu foc de lemne, fasole roşie şi tartă cu mere. Pentru a

încununa seara, câţiva angajaţi ai fermei veneau să-i desfete pe oaspeţi cu cântece folclorice, în jurul focului de tabără.

Ca în fiecare an, Bill şi Joanna erau plecaţi din ajunul Crăciunului să-şi petreacă iarna în Florida, lăsându-i pe Fritzi şi pe fratele ei mai mare, Neill, să se ocupe de fermă în absenţa lor.

Privirea lui Fritzi reveni asupra cărţii de vizită de lângă ceaşca ei cu cafea. O saltea cu apă. Toată lumea îi spunea că ar fi o nebunie. îşi masă gânditoare spatele dureros. Aceste saltele erau presupuse excelente pentru toate problemele coloanei vertebrale. Printre altele, nimeni n-ar nega că erau foarte bune pentru circulaţia sanguină.

Din ce în ce mai gânditoare, tânăra bătu darabana cu degetele în dreptunghiul de carton. Avea puţini bani în cont. Tot răsucind cartea de vizită, şi-l reaminti pe Ryan E. Majors, proprietarul saltelelor cu apă Bonanza.

Trebuie că avea o migrenă îngrozitoare, în acea dimineaţă. Să vândă o saltea cu apă era cu siguranţă ultimul lucru care-i trecea prin minte. Un zâmbet amuzat îi rotunji buzele: ce-i trecea lui prin gând? se întrebă ea. O trecu un uşor fior la amintirea sărutului

lor. Trebuia să fie cineva foarte agreabil în condiţii obişnuite.

- Ce te face aşa de veselă în această dimineaţă?

Neill tocmai intra în bucătărie. Merse drept spre cafetieră şi-şi turnă o cană mare de băutură fierbinte. Fritzi lăsă cartea de vizită cu un oftat lung.

- Nimic extraordinar, mărturisi ea. Mă gândeam să-mi cumpăr o saltea cu apă.
- O saltea cu apă? repetă Neill cu un mic râs. De ce naiba vrei una?
- De ce nu?
- După părerea mea, îţi iroseşti banii. Eu n-aş vrea aşa ceva, nici chiar dacă mi s-ar da pe gratis.

Fritzi îl privi uimită.

- Adevărat? Ai dormit deja pe una?
- Da, de două sau de trei ori, cu Susan. Ai impresia că dormi într-o cadă de gel cald.

La auzul numelui lui Susan, Fritzi se întoarse şi se ocupă să-şi toarne lapte în cafea. Orice menţionare a lui Susan Taylor era tabu, de la o anumită vreme. Că Neill însuşi îi pronunţase numele era stupefiant. Dar dacă el luase iniţiativa...

- Ce mai face Susan?

O durere vie se zugrăvi peste faţa tânărului, dar se domină foarte rapid.

- Face bine.

Deşi el şi Susan se despărţiseră de peste un an, Neill păstra încă o profundă amărăciune. Susan se căsătorise cu Neill în urma unei poveşti de dragoste nefericită. Când vechiul ei curtezan, Brice Williams, revenise implorându-i iertarea, Susan, neştiind pe cine iubeşte, îi ceruse soţului ei să-i acorde un timp de singurătate şi gândire. Nu-i trebuise mult timp să înţeleagă că era cu totul amorezată de Neill, dar acesta hotărâse atunci că are îndoieli la rândul lui şi despărţirea data din acel moment.

- Cu atât mai bine, spuse ea luând ziarul şi răsfoindu-l. Dacă vrei un sfat, ar trebui să încetezi să mai faci pe catârul şi să discutaţi împreună problema, o dată pentru totdeauna.

Din câte ştia, nici unul nici altul nu avuseseră aventuri de când se separaseră şi erau amândoi îngrijorător de nefericiţi.

- De ce este întotdeauna atât de uşor pentru oamenii care sunt în afară să dea „sfaturi bune"? bombăni Neill.

- Fiindcă în general, fiind în afară, văd mai bine problemele, ripostă mezina lui.

- Ei bine, se întâmplă că eu şi Susan discutăm, o informă Neill cu o voce neutră. De fapt, cinăm împreună în seara aceasta.

Faţa lui Fritzi se lumină de un zâmbet mare.

- Adevărat? Este formidabil!

- Nu ştiu dacă este formidabil, dar fapt este că de trei săptămâni mergem cu regularitate la un consilier conjugal. Susan ţine, adăugă el cu o mică strâmbătură.

- Şi sunt sigură că are dreptate, aprobă Fritzi. Sunt atât de bucuroasă că încercaţi să vă salvaţi căsnicia.

- Of, nu ştiu, oftă Neill privindu-şi fix ceaşca. Mă întreb cum se vor termina toate acestea.

- Eu ştiu: Susan te iubeşte şi tu o iubeşti. Totul se va aranja, dar trebuie să aveţi răbdare.

- Nu sunt deloc sigur că mă iubeşte... sau m-a iubit vreodată, mărturisi tânărul cu o voce gâtuită.

- Orgoliul te face să spui asta, îl admonestă blând sora lui. Este adevărat că n-a ştiut ce vrea la un moment dat, dar te-a iubit întotdeauna.

- Cum de am ajuns la această conversaţie? întrebă el dintr-o dată. Ce s-a întâmplat cu salteaua ta cu apă?

- Ah da... salteaua cu apă, încuviinţă Fritzi fără chef, dezolată că trebuie să schimbe subiectul. După cum îţi spuneam, de câtva timp doream să-mi cumpăr

una şi se întâmplă că aseară am condus pe un tip care vinde. Am chef să mă reped la prăvălie ca să văd preţurile.

Neill scutură din cap cu un zâmbet îngăduitor.

- Cum doreşti, dar aminteşte-ţi: banii aruncaţi pe fereastră nu se înmulţesc... Nici o veste de la părinţi?

Fritzi îşi vârâse deja nasul în ziar.

- Mmm? Mama a sunat ieri. Fac bine, au un timp splendid.

- Noi nu putem spune acelaşi lucru! se strâmbă Neill, luându-şi paltonul agăţat în spatele uşii de la bucătărie. Şi Romeo, ce face?

„Romeo" era porecla dată unui prieten al lor din copilărie, Cab Allister, care lucra la fermă. Fritzi şi cu el ieşeau împreună din când în când. Toată lumea era convinsă că se vor căsători într-o zi, dar de fapt, nici o legătură serioasă nu se înnoda între ei.

- Nu l-am văzut de la Crăciun, dar sunt sigură că face bine, răspunse distrată tânăra.

- Ar trebui să-i telefonezi. Nu ieşi destul, trebuie să te distrezi... Mă duc să arunc o privire la vite. Dacă mergi în oraş, ia jeepul, ar fi mai prudent.

- Bine... Neill! Pentru o dată, fiţi mai drăguţi unul cu altul, tu şi cu Susan.

Din nou, o durere trecătoare întunecă privirea tânărului. încuviinţă din cap, apoi ieşi. Fritzi îşi termină de băut cafeaua, spălă ceaşca şi se duse să se îmbrace pentru a merge în oraş.

Crăciunul fiind trecut, ghirandele colorate şi brazii împodobiţi aveau ceva deprimant. Sosind pe străzile familiare ale oraşului, Fritzi trebui să se abţină să nu facă stânga-mprejur. Acelaşi decoraţiuni care-i treziseră nerăbdarea şi veselia cu câteva zile înainte, în prezent îi accentuau starea de proastă dispoziţie pe care o simţea.

Cab îi lipsea mai mult ca de obicei. Poate că pentru a fi cu totul cinstită, nu el îi lipsea, ci faptul că nu avea companie. Fritzi primea numeroase invitaţii, bineînţeles. Dar după o vreme, tinerii cu care se vedea doreau să-şi aprofundeze relaţia. Şi cum ea nu avea în plan să se mărite mai înainte de cinci ani, dădea înapoi.

Asta aprecia la Cab. Ca şi ea, nu aspira la o legătură profundă. Se distrau bine împreună, asta era tot. Nu erau îndrăgostiţi nici unul, nici altul.

Poate că perspectiva unei ierni lungi, cu câteva telefoane de la Cab drept singură distracţie, o făcea un pic melancolică în această dimineaţă, se gândi ea, căutând din ochi un loc unde să parcheze.

Din cauza timpului, ieftinirile de ianuarie nu aveau succesul obişnuit. Lui Fritzi nu-i fu greu să-şi plaseze jeepul de-a lungul trotuarului, chiar în faţă la Bonanza.

Ea sări la pământ şi făcu un nor de zăpadă, îşi scoase mănuşa cu dinţii, luă o monedă din portmoneu şi o intruduse în aparatul de taxare.

Cu un pic de noroc, când va pleca în curând, un alt vis din cartea ei de comori va fi împlinit, se gândi ea. Această idee o reconfortă puţin.

O saltea de apă, într-un cadru de lemn de stejar cu ornamente din oglinjoare.

Oh, o vedea deja în minte, şi-o reprezenta perfect. Şi astăzi, dacă nu era prea scumpă, va fi a ei.

Cine pretindea că o carte cu comori nu serveşte la nimic?

Capitolul 3

- Aş vrea să vorbesc cu domnul Ryan Majors, vă rog. După frigul pătrunzător de afară, căldura plăcută
care domnea în prăvălie furnică nasul lui Fritzi când îşi desfăcu fularul gros.
- Ryan? Nu este aici pe moment. Vă pot ajuta cu ceva? Vânzătorul, cu faţa simpatică, puse jos ziarul pe
care-l citea şi se ridică.
- Vine curând? întrebă ea, străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea.
Dintr-un motiv sau altul, sperase să-l vadă în persoană.
- Da, trebuie să sosească dintr-un moment în altul.
- De fapt, căutam o saltea cu apă.
Din privire, făcu înconjurul camerei cu plăcere. Existau într-adevăr toate paturile posibile şi

imaginabile. Deodată, ochii îi fură atraşi de o estradă pusă în valoare de reflectoare - deasupra trona cel mai frumos pat pe care-l văzuse vreodată, din stejar ornamentat cu oglinjoare, cu noptiere şi toaletă asortate. Ansamblul era extraordinar de elegant.

- Ooo! exclamă Fritzi înaintând să mângâie respectuos lemnul lustruit.

Degetele i se plimbară peste suprafaţa patului şi închise ochii extaziată. Nu se afla în contemplarea cărţii ei cu comori... era în faţa obiectului real.

Şi în rest, realitatea i se impuse treptat. Deşi numeroase afişe din magazin anunţau reduceri fantastice, avea presentimentul teribil că nu şi-ar putea oferi acel pat. Totuşi, era exact cel din cartea ei.

- Această minunăţie vă place? se interesă încântat vânzătorul, cu ochii sticlind de speranţă.

Când clienţii arborau acest gen de expresie, plecau întotdeauna cu o saltea cu apă.

- Ah da, este minunat! oftă tânăra.

- Şi în plus, este solid. Oh da! Acest model este făcut pentru a dura! afirmă omul bătând în lemn cu arătătorul îndoit.

Cum era serios şi părea să ştie ce vorbeşte, Fritzi fu foarte impresionată.

- Este foarte bine, murmură ea, aprobatoare.
- Aţi dormit deja pe o saltea cu apă?
- Nu.
- O să vă placă la nebunie. O noapte în acest pat şi n-o să vreţi să mai auziţi de un altul. Uitaţi-vă, lungiţi-vă ca să vă daţi seama.

El se dădu la o parte ca s-o lase pe Fritzi să se urce pe estradă. Ea privi în jur, vag jenată.

- Oh, nu ştiu dacă trebuie...
- Eei! Nu fiţi aşa de sfioasă! Credeţi-mă, veţi fi cucerită.

Problema era că nu numai că era aşezat pe estradă, dar chiar era foarte înalt. Fritzi evaluă înălţimea totală cu oarecare teamă.

- Păi... cum se urcă acolo?
- Căţăraţi-vă pe aici, nu vă fie frică, o încurajă vânzătorul cu entuziasm.

Fără prea multă tragere de inimă, Fritzi îşi scoase mantoul, îşi strânse fusta cu o mână şi începu să se urce, simţindu-se la fel de graţioasă ca o maimuţă care se caţără în copac cu bocanci de schi.

Dumnezeule, ce înalt era! întoarse capul pentru a privi podeaua şi-şi încleştă degetele pe cuvertură.

- Este... foarte înalt! comentă ea cu un zâmbet nervos.

- Ceea ce-l face unic. Nu este fantastic? Aţi remarcat calitatea executării? Nu este placat! Făcut de mână, să ştiţi. Acum, lungiţi-vă şi staţi comod. Extraordinar, nu?

Fritzi rămase un moment nemişcată, cu ochii fixaţi în tavan să-şi recapete răsuflarea. Un lucru era clar, dacă îşi oferea acest lux, nu-şi mai putea permite să-şi uite cartea de citit la celălalt capăt al camerei - o dată culcată, nu se mai punea problema să se mai ridice din pat!

Vânzătorul aşteptă cu un zâmbet încrezător să se întindă ca lumea, lăsând salteaua s-o legene încet. Era o mişcare foarte uşoară şi admise că senzaţia era plăcută. Ochii i se închiseră.

- Ceea ce este foarte bine la acest model, este faptul că este compus din două saltele gemene. Asta elimină mişcarea provocată de o altă persoană.

Tânărul se cocoţă de cealaltă parte a patului cu ajutorul mâinilor şi se aşeză greoi. Ochii lui Fritzi se făcură mari şi se agăţă de margine pentru a nu fi catapultată în aer.

- Da, este foarte bine, repetă ea cu o voce uşor stridentă.

Dacă lui îi trecea prin cap s-o catapulteze, şi-ar rupe oasele.

- La drept vorbind, este cel mai bun articol din magazinul nostru. Vă ofer chiar un set de cearşafuri şi o pernă de cap împreună cu patul. Este un detaliu care contează când cumperi o saltea cu apă.
- Nu m-am gândit.
- Nimeni nu se gândeşte. De aceea îmi place să subliniez. Acest model dispune şi de un sistem dublu de încălzire. Vă puteţi încălzi sau nu partea dumneavoastră, fără a vă deranja vecinul.
- Nu sunt căsătorită.
- Ah... o domnişoară drăguţă ca dumneavoastră nu poate rămâne celibatară multă vreme şi acesta nu este un pat de care să vă descotorosiţi aşa de repede.

Vânzătorul se lungise şi el. Brusc, întoarse capul spre Fritzi şi o fixă drept în ochi.

- Sincer, aţi mai avut o asemenea senzaţie?
- Nu.

Nu semăna cu nimic din ceea ce cunoştea ea.

- Astăzi este la reduceri. Jumătate din preţ.
- Păi... nu ştiu. Cât costă? întrebă ea timid.

Era ciudat să fie culcată lângă un necunoscut şi să discute cu acesta preţul patului.

- Ah, preţul! N-o să mă credeţi când o să vă spun.
- Spuneţi-mi-l totuşi, se rugă ea ţinându-şi răsuflarea.
- Acest model chiar vă place, nu-i aşa?

Ea scutură viguros din cap.

- Este cel pe care l-aţi visat întotdeauna, văd pe faţa dumneavoastră.
- Adevărat, recunoscu ea, gândindu-se la cartea ei cu comori.
- Şi eu vreau să-l aveţi. La noi, saltelele cu apă Bonanza sperăm să-i facă pe clienţii noşti fericiţi. Un client fericit este un client satisfăcut!

Fritzi clătină din nou din cap, din ce în ce mai însufleţită.

- Acest pat, cât costă?

Suspansul devenise aproape insuportabil.

- Tot ansamblul? Doar trei mii cinci sute de dolari! exclamă vânzătorul, de parcă şi lui îi era greu să creadă şi lui.

O oarecare deziluzie urmă entuziasmului de pe faţa vânzătorului când o văzu pe Fritzi ridicându-se cu o

săritură şi privind în jurul ei înspăimântată. Ea nu avea mijloacele să-l cumpere.

- Vă daţi seama? insistă el totuşi, cu o veselie forţată. Aproape pe gratis!
- Foarte generos din partea dumneavoastră, dar nu vă pot plăti această sumă, mărturisi ea.
- Consideraţi că nu valorează atât? Este stejar autentic, garantat cincisprezece ani şi echipat cu două saltele având dublu control, enumeră el pe un ton de reproş.
- Sigur, dar nu am atâţia bani.
- De cât dispuneţi?
- De cinci sute de dolari... aproximativ.

Telefonul începu să sune tocmai când vânzătorul se ridica şi el şi sărea de pe estradă.

- Lăsaţi-mă să fac câteva socoteli, îi propuse el cu mult mai puţină exaltare. Revin imediat.

Trei mii cinci sute de dolari! Dumnezeule! Fritzi se lungi din nou pentru a savura ultimele clipe care-i rămâneau de petrecut pe acest pat. Indiferent de reducerile ce i s-ar face, el nu va coborî niciodată atât de jos.

Cum magazinul era gol, cu excepţia vânzătorului ocupat cu telefonul, Fritzi se rostogoli pe burtă şi desfăcu braţele în cruce înainte de a coborî să aleagă un articol mai puţin scump.

- Se ocupă de dumneavoastră, doamnă?

O voce de bariton o scoase brutal din dulcea ei moleşeală. Doamne! Cunoştea această voce.

înlemnită vreme de o secundă, Fritzi hotărî să pară naturală pentru a-şi ascunde jena că fusese găsită aşa întinsă. Ridicându-e în coate, zâmbi cu bravură.

- Oh, bună, Ryan!

Cum purta ochelari negri, nu-i putu vedea bine expresia ochilor, dar era clar se mira s-o audă spunându-i pe nume. Hotărî să fie generoasă şi să-l ajute.

- Nu-ţi aduci aminte de mine?

El schiţă un zâmbet slab de scuză, scrutând-o cu atenţie. îşi amintea vag că o văzuse undeva, dar când? Şi unde?

- Mi se pare de fapt, dar... îmi pare rău, nu-mi amintesc să fi avut onoarea...

Ea zâmbi. Onoarea. Era drăguţ.

- Sunt Fritzi Taylor, cea care te-a salvat din ghearele maimuţei celei rele. îţi aminteşti?

- Maimuţă? repetă el din ce în ce mai perplex.

- Ai uitat, se prefăcu scandalizată tânăra. Şi eu care ţi-am salvat viaţa! Aş fi jurat că-mi vei rămâne etern recunoscător.

Ea îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare de unde era cocoţată.

- Prin pură deducţie, aş spune că eşti îngerul milos care mi-a permis să mă întorc acasă ieri seară. Aşa este? întrebă el luându-i mâna.
- Chiar eu sunt. Mă mir că te văd la lucru. Credeam că o să ai o migrenă groaznică în această dimineaţă.
- Nu te înşelai, confirmă el cu o strâmbătură elocventă. Ascultă, ţin să-ţi mulţumesc că ai venit în ajutorul meu şi-ţi cer iertare pentru ăăă... purtarea mea. Sper că n-am făcut nimic care să te jignească. Nu am obiceiul să beau cum am făcut ieri seară.
- Nu face nimic. Majoritatea oamenilor au făcut excese ieri seară.
- Mi se pare vag că-mi amintesc de un accident. Sper că maşina nu ţi s-a stricat prea tare.
- Nu, n-are nimic grav... Ai descoperit care era persoana pe care o duseseşi la petrecere şi apoi ai abandonat-o? adăugă ea cu maliţie.

El îşi drese vocea cu jenă.

- Da. De fapt, a telefonat la prima oră a acestei dimineţi pentru a-şi exprima... neplăcerea asupra felului abrupt în care s-a terminat această petrecere...

Zâmbetul lui, atât de contagios, îi lumină faţa.

- ... După părerea ta, ce gen de flori trebuie trimise unei femei pentru a fi iertat de ceva?

- Cu trandafirii mergi la sigur, îl asigură Fritzi.
- Să fie trandafiri.

înapoi pe pământ stabil, tânăra scoase un oftat de uşurare şi-şi netezi veştmintele mototolite.

- Mulţumesc. Acest pat este mai înalt decât pare.

Ryan pufni în râs, acel râs minunat pe care îl apreciase atât de mult în seara din ajun.

- Este adevărat ce spun, este înalt! insistă ea. Te-ai urcat deja în el?
- Nu, nu pot spune asta, recunoscu el, cu vocea încă plină de veselie. Nici măcar nu pot spune c-aş dori.
- Cum asta! Vinzi saltele cu apă şi n-ai una nici tu însuţi? exclamă Fritzi.

Ea regăsea dulcea euforie pe care o simţise cu o zi în urmă. Se simţea bine în compania lui Ryan, fără să poată explica exact de ce.

Tânărul ridică din umeri cu un aer vinovat.

- Nici măcar n-am dormit deasupra. Dar mă gândesc să-mi aduc una acasă, de câtva timp... Dar

tu? continuă el cu zâmbetul său comunicativ. Chiar vrei să-ţi cumperi una?

- Da, este unul dintre vechile mele planuri. Am spatele sensibil de când am căzut de pe cal în urmă cu câţiva ani şi nişte prieteni mi-au recomandat să dorm pe o saltea cu apă...

Mângâie drăgăstos lemnul lucios, oprindu-se asupra unui motiv cu trandafiri împletiţi.

- ... Este frumos, nu-i aşa?

- Da, este unul dintre cele mai frumoase modele ale noastre, încuviinţă el. Făcut de mână, din stejar masiv.

- Ştiu, oftă Fritzi mângâind o ultimă oară cadrul. Dar din nefericire, este prea scump pentru mine.

- Ah? Avem şi altele, propuse el prompt. Aş putea să ţi-l las pe acela la trei sute de dolari şi celălalt la şi mai puţin.

îi arătă două paturi mult mai puţin drăguţe. Deşi n-o trăgea inima, Fritzi se apropie şi le examină. Erau în preţurile lor, sigur, şi nu arătau rău, dar ochii i se întorceau mereu la primul.

- Colegul tău tocmai face nişte calcule. Crezi că ar putea coborî preţul aceluia sub trei mii cinci sute de dolari? întrebă ea cu o voce plină de speranţă.

- Este foarte posibil, încuviinţă el plin de bunăvoinţă. Cât crezi că ai dispune pentru această cumpărătură?

Ea înghiţi în sec şi schiţă un zâmbet forţat.

- Maximum cinci sute de dolari.

Faţa lui Ryan căzu.

- Cinci sute de dolari?

- Da. Este imposibil să scazi preţul cu trei mii de dolari, nu-i aşa?

O ştia prea bine, dar în fond acest ansamblu din lemn de stejar era exact ca cel pe care-l lipise în cartea ei cu comori şi se adresa proprietarului prăvăliei. Uneori se produceau minuni.

- Mi-e teamă că da, confirmă el. Acela nu-ţi place, la trei sute de dolari? Aş adăuga o pereche de cearşafuri şi...

în zadar, ea n-avea ochi decât pentru primul.

- Uită-te la oglinjoare! se extazie ea cu un oftat. Se îmbujoră uşor când întâlni privirea tânărului în oglindă. Acesta îşi scosese ochelarii negri şi o privea ciudat.

îmi place cu adevărat acel ansamblu, repetă ea cu o rugăminte în ochi. Cât ar costa doar patul? Aş putea să completez restul treptat.

Ryan zâmbi cu o mare amabilitate. Era dezolat că nu-i putea face plăcere.

- Ascultă, Fritzi, eşti cu adevărat sigură că vrei o saltea cu apă? o chestionă el. Să ştii că unor persoane nu le mai plac după ce le încearcă.

- Oh, aş adora să am una! Toată lumea le găseşte fantastice.

- Nu, nu toată lumea, insistă el cu sinceritate.

- Dar, Ryan...

- De acord, de acord, mă duc să văd ce pot face, capitulă el.

- Am terminat calculele, anunţă primul vânzător în acel moment, apropiindu-se cu o foaie în mână. Ia te uită, bună ziua, Ryan.

- Bună ziua, Ed.

Ed o gratifică pe Fritzi cu un zâmbet persuasiv.

- Ştiu că nu vă vine să credeţi, dar închipuiţi-vă că am reuşit să scad preţul redus!

O privire rapidă spre cifra înscrisă în josul paginii o convinse că, chiar cu acest rabat suplimentar, dormitorul era cu mult peste mijloacele ei.

- Ei bine, va trebui să mă orientez la altceva, spuse ea cu tristeţe. Nu pot să mi-l ofer pe acela.

Ryan luă foaia din mâna angajatului său şi o parcurse rapid.

- Ed, ea se întreba cât ar costa patul singur, spuse el în cele din urmă.

- Patul? O să calculez asta, încuviinţă amabil vânzătorul.

Ryan îl urmă în birou şi se rezemă în coate.

- Scade încă două sute de dolari, spuse el încet tânărului, când acesta scrise un nou total.

- Mai puţin cu două sute de dolari? întrebă Ed, uluit. La preţul acesta pierdeţi bani.

- Ştiu, dar ea mi-a făcut un mare serviciu ieri seară... Şi spune-i că preţul include livrarea şi instalarea.

Aruncă o privire tinerei care-şi contempla în continuare mobilierul de vis. Ceva la ea îl intriga. Nu se lăsase impresionat niciodată de o femeie drăguţă, dar aceasta îi capta atenţia.

- ... Aranjează să i-l livrez în această după-amiază.

- Vă ocupaţi dumneavoastră? Nu vreţi să se ocupe Charlie şi Doyle?

Hotărât lucru, se întâmpla ceva. Ryan nu se dădea înapoi de la muncă, sigur, dar niciodată nu

propusese să îndeplinească o sarcină pentru care plătea doi angajaţi.

- Nu, insistă Ryan fără a o părăsi pe Fritzi din ochi. Mă voi duce chiar eu.
- Cum vreţi, dumneavoastră sunteţi patronul.

Când vânzătorul îi întinse foaia de această dată, un zâmbet strălucitor apăru pe buzele lui Fritzi. îl căută pe Ryan din ochi şi-i mulţumi. El răspunse printr-un zâmbet, îi făcu cu ochiul şi dispăru în spatele prăvăliei.

Noua ei cumpărătură o umplu pe Fritzi de o bucurie nebună, dar timp de o clipă, o copleşi o imensă decepţie. Alungă imediat acel sentiment ciudat.

- Pot să vi-l livrez în această după-amiază, spunea Ed.
- Deja? în fond, de ce nu, încuviinţă Fritzi, încercând să se debaraseze de senzaţia de singurătate care o cuprindea.

După o ultimă privire spre uşa prin care dispăruse Ryan, îi dădu adresa lui Ed. Negăsind nici un motiv valabil pentru care să-l revadă pe Ryan, rupse cecul, i-l întinse vânzătorului, apoi îşi puse mantoul şi ieşi din prăvălie.

în fond, poate că trebuia să-l sune pe Cab în această seară.

Capitolul 4

- Este pur şi simplu superb, sporovăia încântată Fritzi, mestecând în tocăniţa din cratiţă, la sfârşitul după-amiezii. Seamănă cu cel din cartea mea. O să înnebuneşti de invidie când o să-l vezi.

Neill scoase o mormăitură discretă şi căută rubrica sportivă în ziar.

- O să încerc să mă stăpânesc.
- Ar fi bine pentru tine! Cu toate că l-am luat la un preţ care desfide orice concurenţă, m-a costat totuşi foarte scump. Sunt ruinată pentru restul iernii.

Fratele ei clătină din cap cu îngăduinţă.

- N-ar fi o noutate, n-ai niciodată un ban pus deoparte. Fritzi nu se putu împiedica să nu râdă - avea
dreptate.

- Eşti invidios că n-ai un pat frumos cu saltea cu apă şi cadrul din stejar ornat cu oglinzi şi trandafiri sculptaţi.
- Şi încă ce invidios! Tocmai ce-mi dorisem dintotdeauna, trandafiri sculptaţi pe patul meu! La naiba, echipa noastră a pierdut din nou meciul.
- Vrei un pic de tocăniţă?

Fritzi stinse focul şi se apucă să se servească generos cu un amestec apetisant de carne şi fasole picantă. Aruncând o privire la ceas, Neill puse ziarul jos şi se ridică.

- Nu, mulţumesc, trebuie să trec s-o iau pe Susan. Va trebui să plec curând.
- Pleacă un pic mai înainte, ar fi mai bine. Timpul este urât şi credeam că nu voi reuşi să mă întorc niciodată.
- Mie nu-mi va fi greu. Sunt bărbat şi pot face totul, o tachină frate-său, ştiind cât ura ea acest gen de gândire.
- Poţi să-i telefonezi lui Susan şi să anulezi întâlnirea voastră, ripostă Fritzi, făcându-se că nu auzise.

Chiar dacă n-ar fi recunoscut niciodată, Neill ar face pe dracu în patru ca să se ducă la întâlnire.

- Nu. Am acceptat să-l consult pe acel consilier conjugal şi o voi face, deşi mi se pare o prostie.

- După părerea mea, pentru că deteşti aceste şedinţe, ar fi mai simplu dacă Susan şi cu tine aţi pune cruce amorului propriu al vostru şi aţi recunoaşte o dată pentru totdeauna că vă iubiţi. Apoi, n-aveţi decât să vă reglaţi problemele amândoi. Oricum, totul se va aranja şi veţi sfârşi împreună.

- încetişor! N-am spus că vreau s-o iau de la început cu ea! Doar am acceptat să discutăm. Nimic nu dovedeşte că va servi la ceva. Şi de altfel, nu sunt sigur că o mai iubesc pe Susan.

Fritzi îşi vârî nasul în farfurie cu un mic chicotit. Putea el să repete cât este ziua de lungă, n-o putea convinge. Dumnezeule! Ce mulţumită era că viaţa ei nu era atât de încurcată!

- Ce înseamnă chicotitul acela? se interesă Neill ţuguindu-şi buzele.

Mezina lui ridică spre el ochii plini de inocenţă.

- Eu, am chicotit?

- Absolut. Ce este atât de nostim?

- Nimic.

- Faptul că nu-mi planific viaţa pe hârtie ca tine nu înseamnă că nu ştiu să-mi rezolv problemele. Şi

faptul că mergem la un consilier nu implică neapărat că o să reîncepem să trăim împreună.

- Ştiu, ştiu, încuviinţă Fritzi, împăciuitoare.

Fiindcă el refuza să asculte de raţiune, va încerca o altă tactică şi-l va aproaba întru totul. Până la urmă, poate că fratele ei îşi va da seama că ieşea prost de fiecare dată când era vorba despre Susan.

- Nu eu am avut îndoieli, se înflăcără Neill. Pari să uiţi că nu era în stare să ia o hotărâre. Am fost mult mai răbdător ca majoritatea bărbaţilor în locul meu. Dumnezeu ştie câte eforturi am făcut. Dar îmi pare rău, nu vreau să trec în spatele altuia toată viaţa mea.

- Calmează-te, sunt în întregime de acord cu tine. Această căsătorie era probabil o eroare şi dacă discuţiile voastre cu un consilier nu duc la nimic, ar fi mai bine să trageţi linie asupra acestui fiasco şi să nu te mai gândeşti.

- Fiasco?... N-aş numi această căsătorie un fiasco, protestă Neill, în defensivă.

- Şi cum ai numi-o? Vreme de treisprezece luni cât a durat, cât timp aţi fost efectiv împreună?

- Doar trei luni... dar suficient ca ea să-şi pună întrebări. Din punctul meu de vedere, eram perfect

fericit. Ea este cea care a avut nevoie de „timp de gândire".

- Ştiu, tu eşti un sfânt şi ea o pacoste capricioasă care nu merită un bărbat ca tine... Ai face bine să te grăbeşti, o să întârzii, spuse ea luând o îmbucătură de carne.

Fratele ei se încordase aproape imperceptibil.

- Susan nu este o pacoste, declară el scurt.

- Cuvântul este poate un pic cam tare, dar în orice caz ai dreptate în privinţa ei. Un divorţ ar fi cea mai bună soluţie, fără îndoială. Susan s-ar întoarce la Brice şi tu ai putea să-ţi faci puţină ordine în viaţă şi să porneşti de la zero.

- Nu se va întoarce la Brice, făcu el iritat. Această poveste este terminată de multă vreme.

- Adevărat? susură Fritzi, care o ştia foarte bine. Atunci, unde este problema?

- Faptul că Brice Williams nu mai contează pentru ea nu schimbă cu nimic ceea ce se petrece între noi, afirmă el foarte repede, văzând sclipirea de triumf din ochii surorii sale. Rămân obstacolele pe care le vom depăşi, poate, sau poate nu.

- Salut-o pe Susan din partea mea, conchise tânăra cu un zâmbet larg.

- Toate acestea te distrează mult, dar o să vezi tu, în ziua când îl vei întâlni pe cel care-ţi va provoca

insomnii şi nelinişti. Atunci, eu voi fi acela care va chicoti.

- Asta nu riscă să se întâmple, afirmă Fritzi cu grandoare. Viaţa mea este prea bine organizată. Dacă n-ai fi ascultat şi ai fi făcut ca mine, n-ai fi ajuns aici.

Neill ridică ochii spre cer.

- De-abia aştept ziua când îţi voi aminti aceste cuvinte.
- N-o să vină niciodată.
- Cum poţi să fii atât de sigură?
- Pentru că sunt o femeie şi pot face totul.
- In locul tău, n-aş fi atât de încrezută. Cupidon are mai mult de o săgeată în sacul lui.

Judecând că această conversaţie durase prea mult, tânărul se îndreptă spre uşa din spate, luându-şi paltonul din mers.

- Bine, plec. Sper că nu intenţionezi să ieşi, este o seară de rămas acasă.
- Se întâmplă ca aceasta să fie şi intenţia mea. Nu ţi-am spus? trebuie să mi se livreze patul la sfârşitul după-amiezii. Deşi... se poate ca ei să fi renunţat, reluă ea privind afară. Doar dacă nu vin cu sanie şi câini, nu văd cum să ajungă până aici...

Nu-şi terminase fraza când se auzi soneria de la intrare.

- Oare am auzit soneria sau lătratul câinilor? glumi Neill.

Cu un mic semn din mână, ieşi. Fritzi sări de pe scaunul ei şi alergă în faţă. Când deschise, o rafală de vânt cu zăpadă îi biciui faţa.

- Sunt aşa încântată că aţi apărut! Nu mai credeam...

Se întrerupse, cu inima bătându-i tare, recunoscând faţa irezistibilă a lui Ryan Majors, răsărind dintr-un palton enorm îmblănit cu oaie.

- Bună seara, Fritzi. Sper că ai un foc bun în cămin!

- Ryan? Dar intră o dată! exclamă ea veselă, deschizând uşa larg. Nu-mi spune că ai venit să-mi aduci patul?

- Ba da... cel puţin am încercat.

- Cum ai ajuns? întrebă ea, aproape aşteptându-se să-l audă vorbind despre sanie.

- Cu camionul de livrări. Atât timp cât am mers pe autostradă, n-am avut nici o problemă. Dar drumurile secundare sunt foarte înzăpezite...

Tot vorbind, intrase în căldurosul salon rustic. Un foc bun trosnea în cămin. El se apropie să-şi încălzească mâinile.

Fritzi închise după el şi i se alătură, străduindu-se să-şi stăpânească exaltarea de care era cuprinsă.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că ai venit pe timpul acesta. Şi nici nu-mi închipuiam că vei fi tu!

Ryan îi adresă unul dintre zâmbetele lui; ea simţi cum i se înmoaie picioarele.

- De obicei, nu eu sunt cel care face livrările, dar mi-am propus s-o fac pe aceasta. Sper că nu te deranjează?

- Să mă deranjeze? Râse uşor.
- Dumnezeule, nu. Absolut deloc. Dimpotrivă, era foarte bucuroasă să-l vadă. Asta
începea s-o intrige.
- Cu atât mai bine. Asta şi speram.

Ea simţi cum i se îmbujorează obrajii şi râse din nou pentru a rupe mica legătură de intimitate care se ţesuse brusc între ei.

- Trebuie fără îndoială să-ţi arăt unde să pui patul?
- Dacă vrei, da. Aşa mă voi putea apuca de lucru.
- Urmează-mă.

Ea îl conduse la primul etaj, pe scara strâmtă şi sinuoasă.

- Sper că nu este prea greu, comentă ea.
- Nu prea, nu, replică el făcând un efort să se gândească la treaba lui şi nu la silueta fermecătoare care mergea înaintea lui. După plecarea ta, ne-am dat seama că n-aveam capul patului de la modelul expus. Am comandat deci unul pentru tine; trebuie să sosească peste câteva zile.
- Da?

Se întoarse spre el, cu decepţia clar înscrisă pe faţa ei drăguţă.

- Nu este grav. Cel puţin am patul... Eşti foarte drăguţ că te-ai ocupat personal de livrare, adăugă ea zâmbind.

Era mai mult decât amabilitate, era o dovadă de atenţie şi era extrem de fericită.

- După cum ţi-am spus, ţineam să vin eu personal, repetă el cu blândeţe.

Ea pipăi în spatele ei pentru a găsi clanţa şi deschise precipitat uşa camerei sale, înainte ca picioarele să n-o lase complet. Ce putere ciudată avea Ryan Majors asupra ei? Asta începea s-o sperie.

- îl poţi instala aici. Mi-am scos deja patul vechi.

Ryan evaluă rapid dimensiunile încăperii şi ajunse la concluzia că nu-i va fi greu să purceadă la montare.

- Va merge.

O jumătate de oră mai târziu, patul era montat, cu excepţia tăbliei de la cap, iar saltelele se umpleau cu apă caldă cu ajutorul unui furtun legat la robinetul din baie.

- De abia aştept să vină seara ca să mă culc! exclamă Fritzi.

Ryan ridică ochii spre ea şi-i zâmbi.

- Sper că va fi la înălţimea aşteptărilor tale.

Nu mă îndoiesc, va fi o plăcere foarte mare, afirmă ea cu fervoare.

Ryan îşi promise în tăcere să facă totul pentru a fi cazul.

După un sfert de oră, el se aplecă şi pipăi furtunul.

- Cred că am epuizat rezerva de apă caldă.

- Dumnezeule! Ce este de făcut?

- Să aşteptăm ca rezervorul de apă să se umple înainte de a continua. Asta dacă vrei să dormi în el în noaptea aceasta. Pot continua umplerea cu apă rece, dar ar trebui douăzeci şi patru de ore sistemului de încălzire integrat pentru a face să se urce temperatura.

- Nu, să mai avem răbdare, hotărî tânăra întrebându-se cum şi-ar putea umple timpul mai bine. Vrei o cafea sau o băutură răcoritoare?

- Imediat, poate. Dar pe moment, aş vrea să profit de ocazie pentru a-ţi mulţumi cum trebuie că m-ai adus acasă la mine.

Vocea lui se făcea din ce în ce mai dulce. Căpătase inflexiuni senzuale. Feţele lor erau foarte aproape. Fritzi ştia că urma s-o sărute şi stătea nemişcată, ca hipnotizată, privind gura lui care se apropia din ce în ce mai mult.

- ...Am apreciat cu adevărat gestul tău. Nu ştiu dacă ţi-am mai spus, dar nu ajung în acel gen de stare, de obicei. Nu-mi aduc aminte de nimic, decât

de o mână care-mi întindea încontinuu un pahar de gin şi eu îl luam.

Ea zâmbi, amintindu-şi beţia în care se aflase el.

- Mulţumirile tale nu sunt neapărat necesare. Am făcut-o din toată inima.
- în orice caz, îţi sunt recunoscător. Apropo, nu ai un soţ ascuns pe undeva, cumva?
- Nu, nu sunt măritată.
- Un iubiţel?
- Nu chiar.
- Cu atât mai bine.

El se simţea uşurat. Toată ziua îşi făcuse griji la ideea că poate era prinsă.

- Ryan, îl preveni ea cu o voce gâtuită, trebuie să te avertizez că nu ţin să înnod o relaţie în acest moment...

Se opri, căutând un mod de a-i spune lucrurile cu tact.

- ...Vreau să spun că eşti foarte simpatic, dar să ne limităm la afaceri.
- Sigur, dar totuşi ce rău ar fi să asociem afacerile cu plăcerea?

Braţele lui, privirea, o ţineau în continuare prizonieră.

Ea închise ochii, în speranţa de a-şi calma bătăile inimii.

- Nici una, desigur. Pur şi simplu, nu voiam să-ţi dau idei greşite. N-aş vrea să crezi... mă rog, vezi...

- Da, văd. Adică, un sărut nu constituie obligatoriu un angajament pe viaţă, nu crezi?

De obicei, Ryan, gentleman perfect, nu insista niciodată când o tânără ezita. Totuşi, de această dată nu voia să lase să înceteze atracţia pe care o simţeau unul pentru celălalt.

- Nu crezi? repetă el, cum ea nu răspundea.

- Ba da, bineînţeles, încuviinţă ea repede.

In fond, ce însemna un mic sărut? Deja, faţa lui Ryan se apropia de a ei. Fritzi parlamenta în continuare cu ea însăşi pentru a şti dacă acest lucru era înţelept sau nu. Viaţa ei se derula atât de bine în acel moment, fără complicaţii, doar conform previziunilor sale - de ce să-şi pună beţe în roate? Ori, tocmai asta ar fi în stare să facă acest domn, avea ea presentimentul.

- In orice caz, eşti de acord să-ţi mulţumesc mai bine decât am făcut-o, şopti Ryan chiar înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

Ea capitulă. Cu pleoapele strânse, veni spre el, îi înlănţui gâtul cu braţele şi se abandonă fără rezerve voluptăţii clipei. Dacă un bărbat îi produsese o astfel de senzaţie, un vertij atât de delicios, această

impresie de a se topi încet, acest lucru îi ieşise din memorie.

Nimic din experienţa ei trecută nu semăna nici pe departe cu ceea ce simţea în braţele lui Ryan.

Când tulburarea ameninţă s-o copleşească, îşi rememoră cu forţa că avea deja planuri pentru viitor şi că nu era loc pentru Ryan în aceste planuri.

- Ryan, murmură ea.
- Mmm?
- Ryan, este foarte plăcut, dar ar trebui să ne oprim. El îşi slăbi strânsoarea. Fritzi simţi că leşină la

contactul cu trupul lui atât de ferm, de solid, de cald...

- Chiar vrei să mă opresc? şuşoti el, sărutându-i gâtul călduţ.
- Da!
- De ce?
- Pentru că îmi place prea mult, mărturisi ea.

Şi atunci, Ryan îi luă din nou gura în stăpânire. Lui Fritzi îi trebui un moment lung pentru a-şi veni în fire. De această dată, îl respinse pe tânăr, uşor dar cu fermitate, pentru a nu risca să se lase ispitită. El o lăsă să se îndepărteze cu un oftat şi un mic zâmbet.

- Deci, Fritzi Taylor nu vrea un bărbat în viaţa ei în acest moment. Trebuie să-ţi spun că asta mă întristează profund.

Tânăra reuşi să-i înapoieze zâmbetul, cu buzele uşor tremurătoare.

- Ce vrei, asta este. Există un timp şi un loc pentru toate. Se întâmplă că nu este perioada bună pentru mine, declară ea cu o voce mai puţin convingătoare decât şi-ar fi dorit. Dar n-are importanţă. Sunt sigură că un bărbat la fel de seducător ca tine are alte legături.

Se străduise să lanseze această remarcă pe un ton indiferent; se surprinse că aşteaptă răspunsul cu răsuflarea oprită.

- Nu, nu mai există nimeni altcineva.

- Nici o persoană în particular? sugeră ea încercând să-şi ascundă euforia bruscă.

- Nu, nimeni. Dar cine ştie când va veni cea care-mi va fura inima? Se poate întâmpla oricând.

- Da, cine ştie? încuviinţă ea cu un râs nervos. Şi acum, precis ai chef de o ceaşcă de cafea?

- Cu plăcere, dacă nu te deranjează.

- Deloc. Ti-aş oferi şi o farfurie cu tocăniţă, în timp ce se face cafeaua. Eu tocmai mâncam când ai sosit.

- Tocăniţă? Fantastic! Imi place la nebunie.

Fritzi îl urmă pe însoţitorul ei la parter, ţopăind. Se simţea atât de uşoară şi lipsită de griji ca o liceană la prima întâlnire. Doar Dumnezeu ştia de ce.

- Da, şi mie îmi place. Şi laptele rece, de asemenea... îţi place laptele rece în tocăniţă? se interesă ea oprindu-se şi întorcându-se spre Ryan.

El îi adresă un zâmbet larg.

- Dacă îmi place asta? Mă prăpădesc!

- Adevărat? Oh, dacă-mi spui şi că-ţi place untul de arahide cu dulceaţă aş muri! exclamă Fritzi.

Şi el ar muri dacă ar trebui să înghită acest amestec.

- Nu este posibil! închipuie-ţi că este gustarea mea preferată din copilărie, dar n-am întâlnit încă niciodată pe cineva care să aibă aceeaşi pasiune! afirmă el împreunându-şi mâinile cu una aer extatic.

- Eu mănânc întotdeauna cu tocăniţă!

Nu auzise niciodată ceva atât de dezgustător în toată viaţa lui, dar se jură să încerce, cu riscul de a se îmbolnăvi. Ea poate n-avea chef să se ataşeze în acest moment, dar nu-l întrebase de ce avea el chef!

- Ard de nerăbdare. Se pare că suntem făcuţi unul pentru altul, comentă el urmărind-o în bucătărie.

Zâmbetul lui Fritzi muri instantaneu de pe buze. Făcuţi unul pentru altul? Un moment. Era doar un

băiat amabil pe care îl însoţise în ajun acasă la el şi de la care cumpărase astăzi un pat. Că aveau aceleaşi gusturi la mâncare şi practic în toate domeniile, la drept vorbind, nu însemna nimic. Nu-i aşa?

îngrijorată fără să vrea, îi aruncă o privire pe furiş. Dar nu, să vedem, se linişti ea. Cu toate că era fermecător, nu se va îndrăgosti niciodată de el. Cel mai ciudat era această impresie că-l văzuse deja? Poate într-o altă viaţă?... Bazaconii! Scuturându-se mental, Fritzi începu să încălzească iar tocana şi să ungă feliile de pâine cu untul de arahide. Ca măsură de precauţie, profită de aceste activităţi pentru a-i expune lui Ryan cu tact concepţia ei de viaţă.

- ...Poate ţi se pare caraghios, dar sunt convinsă că trebuie să ai ţeluri în viaţă, conchise ea după ce-şi expuse în mare planurile.

- Oh, ăă, da... sunt de acord, conveni Ryan, care o privea făcând preparative.

- Să şii că mi-am atins multe obiective! îl informă ea cu mândrie. Şi salteaua cu apă este ultima până în prezent!

Tânărul examină cu resemnare farfuria plină cu tartine pe care ea i-o punea în faţă.

- Ai închis căsătoria în planurile tale? o întrebă el.

- Sigur! Dar nu înainte de cel puţin cinci ani.

- Cinci ani!

Tonul lui Ryan, mâna pe care o puse brusc pe braţul ei o făcură să se înfioare. Nu avu curajul să i se uite în faţă: cinci ani, dintr-o dată, i se părea mult.

- Cinci ani... repetă el fără a-i veni să creadă. Vorbeşti serios?
- ...Da. Foarte serios.
- Câţi ani ai, Fritzi?
- Eşti foarte indiscret! O femeie nu...
- Deci, câţi ani? Douăzeci şi trei? Douăzeci şi patru?
- Mulţumesc, dar am câţiva ani în plus.
- In orice caz, indiferent ce vârstă ai, nu ţi se pare că aşteptând încă cinci ani, te condamni să începi destul de târziu în viaţă?

Ea nu privise niciodată problema din acest unghi.

- Este posibil. N-aş avea decât teizeci şi doi de ani. Nu este sfârşitul lumii!
- Te poţi răzgândi, remarcă Ryan. Ce s-ar întâmpla dacă l-ai întâlni pe bărbatul ideal acum şi nu peste cinci ani?
- Asta nu riscă să se întâmple, afirmă ea atât de categoric, încât el tresări.
- Vrei să spui că dacă l-ai întâlni, ai continua să urmezi un plan ridicol elaborat de câţiva ani încoace?

Această schimbare de ton nu-i plăcu deloc lui Fritzi.

- Exact, ripostă ea încrucişându-şi braţele.

N-am auzit niciodată ceva mai absurd! Simţind că Ryan se irita, se ocupă de tocăniţă.

- Această conversaţie n-are sens, Ryan. Dacă m-ai cunoaşte, ai şti că mi-am fixat întotdeauna termene şi nu văd de ce m-aş schimba acum, chiar dacă l-aş întâlni pe aşa-zisul om al vieţii mele.

Când era împins în retragere, Ryan se putea arăta la fel de încăpăţânat ca şi Fritzi. Părăsindu-şi scaunul în faţa mesei, veni să se planteze în faţa tinerei, cu mâinile în şolduri.

- Şi dacă eu eram bărbatul în chestiune?

Fritzi lăsă lingura, care căzu în cratiţă.

- Tu?
- Da, eu.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Ryan, ce chestie! Şi mai întâi, cum de am ajuns aici? Ti-am cumpărat doar un pat. Cum se face că am ajuns să vorbim despre căsătorie?

Era complet derutată.

- N-o să negi că simţi ceea ce am simţit şi eu din momentul în care ne-am întâlnit.
- Nu! Vreau să spun, ba da! Nu neg că-mi eşti foarte simpatic, dar de aici până la legături puternice... poate în cinci ani...

Nu-şi dădea seama ce spunea. El o sufocase într-atâta încât nu reuşea nici să reflecteze.

- ...Să vedem, Ryan, ce spui acolo?
- Îţi povestesc că poate sunt piedica din angrenaj, cel care ar putea să te ia în căsătorie într-una din aceste zile, îi explică el la fel de calm ca şi cum şi-ar fi făcut o listă de comisioane şi nu ca şi cum vorbea despre căsătorie unei necunoscute. Dar te previn, nu voi aştepta cinci ani, spuse el drept concluzie.

Timp de o secundă, ea crezu că nu înţelesese bine. Puse asupra lui o privire goală.

- Bineînţeles, mi-ar plăcea să mă mai gândesc, reluă Ryan. De-abia ne cunoaştem. Astea fiind zise, îmi place deja puţinul pe care-l cunosc. îmi place chiar mult. Ai vreo obiecţie?
- Obiecţie? La căsătoria cu mine?
- Chiar asta.
- Eu... eu... La naiba! bâigui Fritzi. Sigur că am! Eşti complet nebun!
- Rămâne de văzut.

Foarte liniştit, Ryan luă farfuria cu tartine şi se duse să golească tot ce conţinea în pubelă.

- Ryan! De ce ai făcut asta?
- Pentru că ideea de a mânca unt de arahide cu tocăniţă îmi face greaţă!
- Credeam că îţi place asta!
- Am minţit.
- Şi cui se datorează această nouă sinceritate? întrebă tânăra, cu mâinile în şolduri.

- începe să-mi dau seama că voi avea nevoie de toată energia pentru a ajunge la ceva cu tine, Fritzi Taylor. Aş face bine să încep prin a fi total cinstit.
- Ah da?
- Da. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să-ţi schimbi planurile, o informă el cu calm. Mai bine să fii avertizată.
- Nu spui asta serios, ripostă ea pe un ton tăios.
- N-am fost niciodată atât de serios.

Fritzi nu-şi revenea din surprindere.

- Ryan! Este viaţa mea! Te rog, nu te juca, sunt perfect fericită aşa cum sunt.
- Asta o crezi tu. După părerea mea, nu-ţi dai seama de ce te-ai lipsi, rămânând celibatară cinci ani în plus.

Nimeni nu era mai surprins ca Ryan însuşi de atitudinea pe care o adoptase de un moment. Totuşi, ştiuse din prima clipă că Fritzi era unică în ochii lui.

- Este o nebunie, repetă Fritzi. Nu ştii nimic despre mine. Poate sunt o adevărată scorpie, de fapt. Ce ai face în acest caz?
- Aş înceta foarte repede să-ţi fac curte, o asigură el.
- Oh! Eşti imposibil! izbucni ea.
- Poate, dar n-am fost încă niciodată atât de atras de o femeie. Fritzi....

Orice urmă de tachinare dispăru de pe faţa lui.

- ...Indiferent de sentimentele tale în privinţa mea, mi-o datorez mie însumi să-mi încerc norocul. Dacă m-am înşelat, nu vom întârzia să aflăm. Dar dacă am dreptate, o să-mi mulţumeşti în ziua căsătoriei noastre.
- Cum doreşti, replică ea rece, întorcându-se la plita ei. Dar am deja planurile mele şi tu nu le vei schimba. Nu va exista „ziua căsătoriei noastre". Ai face bine să înţelegi imediat!
- Permite-mi să nu fiu de acord cu tine. Pentru mine, va fi data de paisprezece februarie, ziua Sfântului Valentin. Ar fi romantic, nu găseşti?
- Peste cinci săptămâni?
- Şi ce? Este mai bine decât peste cinci ani!
- îţi pierzi timpul.

Fritzi puse farfuriile cu tocăniţă pe masă. Cel puţin dacă inima ei nu ar bătea aşa de nebuneşte! Ryan vorbea prostii, o ştia bine.

El îi făcu cu ochiul când ea trecu pe lângă el.

Vom mai vedea!

Capitolul 5

14 februarie! Drept cine se credea el?

Două săptămâni după predicţia lui Ryan, Fritzi încă tuna şi fulgera. îşi reglase întotdeauna viaţa aproape în detaliu, mergea bine aşa şi n-avea de gând să lase un Ryan Majors să-i deregleze mecanismul bine uns al existenţei sale.

Un soare palid de februarie se infiltra în cameră, în acea dimineaţă. Fritzi deschise ochii cu greu, căută ceasul deşteptător de pe noptieră pe pipăite şi scoase un geamăt: era deja ora zece!

Păstrându-şi ochii deschişi printr-un mare efort de voinţă, se lăsă să cadă peste perne, masându-şi ceafa cu un gest devenit automat. Dacă nu înnebunea din cauza lui Ryan, o va face din cauza patului. Niciodată nu văzuse ceva mai incomod.

De două ori în cursul ultimelor cincisprezece zile, îi ceruse lui Ryan să-şi ia patul înapoi, explicându-i că n-ar mai suporta o noapte în plus. De ambele dăţi, venise, golise saltelele şi apoi, în ultimul minut o convinsese să mai încerce; pierdea mulţi bani dacă trebuia să-l revândă ca mobilă de ocazie, pledase el.

Emoţionată, Fritzi se lăsase înduioşată, accepta să-l mai păstreze, dar nu era nimic de făcut - ura saltele cu apă.

Sucindu-se furioasă pe masa plutitoare, încercă să-şi scoată de sub spate cearşafurile care se făcuseră ghem. Dacă n-ar risca „să-l vadă", ar suna la prăvălie chiar în acea dimineaţă pentru a pretinde să se descotorosească de acel obiect de coşmar. Numai că ar veni Ryan în persoană, ar face totul ca ea să-şi schimbă hotărârea şi ar fi obligată să-i suporte compania... şi ei i-ar face plăcere, aşa cum se întâmpla de fiecare dată.

Trebuia ca asta să înceteze.

Ryan făcea astfel ca să fie prezent în mintea ei în fiecare zi a existenţei. Se întâlneau „din întâmplare" la bancă sau în magazine - „întâlniri" în care ea nu credea. îi trimitea buchete de trandafiri în fiecare zi. îşi multiplica acţiunile de blamat - din punctul ei de vedere - pentru a-i impune prezenţa.

Intr-o zi când mergea prin oraş, el o acostase pe marginea drumului şi o răpise literalmente pentru acea după-amiază. Adusese un coş plin cu brânzeturi, fructe şi vin, pentru a face un picnic în munţi. Doar atât!

Un zâmbet visător îi apăru pe buze la amintirea acelor ore minunate. Ryan ştia cum s-o ia, era

incontestabil. Nu-şi amintea să mai fi fost atât de atrasă de un bărbat, fizic sau afectiv.

Oh, bineînţeles că se gândise să-i accepte avansurile. Dar dacă lăsa ca relaţia lor să capete un tur mai intim, asta ar întări convingerea lui Ryan că erau destinaţi unul altuia. Deci, ar fi o nebunie. Doar dacă el nu se răzgândea şi consimţea să aibă răbdare câţiva ani.

Fritzi scoase un oftat lung. La drept vorbind, într-un colţişor al minţii, spera ca el să se răzgândească, în loc să-şi petreacă timpul certându-se cu ea în legătură cu faptul că refuza să-şi modifice planurile.

Bine. N-o să-şi petreacă ziua într-o reverie. Chiar dacă, lucru puţin probabil, era pe cale să se îndrăgostească de el, va rezista. Nu-şi va strica viaţa, cum făcuse Neill înaintea ei.

Neill... Susan şi el o îngreţoşau! Această întoarcere cu 180 de grade pe care o făcuseră şi modul lor de a

se adresa cu „scumpeteo" şi „motănel" cât era ziua de lungă! Probabil că Neill făcuse mutre la început, când Susan vrusese să meargă la un consilier conjugal, dar se pare că nu era impermeabil la sugestiile acesteia din urmă.

Cu „of"-uri şi „vai"-uri, Fritzi se ridică din pat şi ieşi din cameră, Neill tocmai sosea pe palier cu o ceaşcă de cafea în mână.

- Bună, mormolocule! spuse el.

- Bună, motănaşul meu.
- Hei! Nu-ţi permit! Numai Susan îmi spune aşa.
- Scuză-mă.
- Şi salteaua cu apă, merge?

Fritzi făcu o grimasă, încercând să nu dea importanţă vorbelor de „ţi-am spus eu", rostite de fratele ei.

în bucătărie, mirosul de cafea proaspăt râşnită o trezi.

- Bună, Neda!
- Bună, micuţa mea. Nu te-ai trezit încă?
- Nu, am dormit prost.

Fritzi se servi cu cafea, în timp ce menajera se apleca din nou asupra legumelor pe care le curăţa. îşi puse două linguriţe cu zahăr, apoi, uitându-se pe furiş, şi-o puse şi pe a treia.

- Zahărul nu este bun pentru tine, o certă Neda, cu spatele întors. încă nu te-ai obişnuit cu noua ta saltea?

Această femeie avea ochi la spate!

- Nu, oftă Fritzi, lăsându-se să cadă pe scaun. O să mai ningă, astăzi?
- Meteo anunţă o nouă furtună.
- Nu lipsea decât asta!
- Vezi că ai un mesaj lângă telefon.
- Da? Cine a sunat?
- Nu ştiu, nu şi-a spus numele. A lăsat numărul cerând să-l suni când te trezeşti.

Cu ceaşca în mână, Fritzi se duse în salon, aproape temându-se să citească mesajul. Era sigură că era de la Ryan. Nu-i va răspunde. Ii spusese clar că nu voia să-l revadă după filmul la care insistase s-o ducă, alaltăieri. De această dată, va fi fermă pe poziţie.

Rămase câteva secunde să fixeze cifrele scrise pe carnet. Nu era numărul lui Ryan. Nu era nici măcar un număr familiar. Poate că nu era vorba despre Ryan, şi ce importanţă avea?

Mâna i se apropie de telefon şi recăzu. Şi dacă era el, care lăsase numărul vreunui prieten, ca altădată? Ea îl sunase şi el fusese cel care răspunsese. Nu voia să cadă în capcană.

In timp ce ezita, telefonul sună. Ea tresări, apoi ridică receptorul.

- Alo?

- Bună. Te-ai trezit în sfârşit? se interesă o voce familiară.

- Ryan.

Ea scoase un oftat descurajat şi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

- Nu eşti obligată să-mi pronunţi numele de parcă ar fi un cuvânt grosolan, glumi el. Ai dormit bine?

- Am impresia că m-am bălăcit în supă caldă toată noaptea. Şi să nu-mi spui că mă voi obişnui, că o să urlu.
- Nu este genul meu. Care este problema de această dată?
- Ai o oră sau două ca să-ţi explic?
- Hmm. Chiar aşa?
- Chiar aşa.
- Ar trebui să vin să petrec o noapte cu tine, ca să înţeleg mai bine despre ce vorbeşti.
- Nu se pune problema.
- Bine, am înţeles, morocănoaso. Apa este la temperatura bună?
- Nu ştiu precis ce nu merge, dar n-am închis ochii toată noaptea.
- Este îngrozitor. Faci ceva astăzi?
- Da.
- Ai răspuns prea repede! Minţi!
- Deloc, sunt foarte ocupată, minţi ea.
- Păcat. îmi spuneam că aş putea trece să aranjez problema.

- S-au făcut două săptămâni de când tot încerci.
- De această dată, cred că voi reuşi.
- Cum?
- Nu-ţi pot explica toate detaliile tehnice.

Cine ştie ce îndruga el, dar speranţa că ar putea să amelioreze situaţia o făcu să cedeze.

- Bine, vino. Dar dacă nu găseşti cauza problemei nici de această dată, îţi iei salteaua. Şi te previn că nu mă voi lăsa convinsă de contrariul!

- Fritzi Taylor, ai o inimă de piatră, oftă el. S-a înţeles, voi lua patul înapoi dacă trebuie.

- Vino cu camionul, ar fi mai bine. Sunt sigură că nu vei reuşi să mă satisfaci.

- Asupra acestui punct, permite-mi să fiu convins de contrariul, ripostă Ryan cu o voce sugestivă.

- Ryan! Dacă iar începi... Nu veni tu, trimite-l pe unul dintre angajaţii tăi.

- Ai vrea să mă faci să-mi ratez porţia zilnică de muştruluială? Nici gând!

Rămase stupefiată: avea dreptate, era odioasă cu el. Dar foarte repede, îşi veni în fire.

- Dacă nu-ţi place, de ce o cauţi cu lumânarea? întrebă ea.

- O caut. Eşti o adevărată vrăjitoare.

- Atunci, lasă-mă în pace.

- Imposibil. Eşti rea ca cele şapte păcate capitale, dar îmi spun că dacă voi ajunge să te corijez, nu voi fi dezamăgit că am fost răbdător. Bineînţeles, nu încerca să te faci frumoasă pentru mine, te plac aşa cum eşti.

Ea închise brutal telefonul.

Totuşi, când îi deschise peste o oră, o făcu în cel mai drăguţ costum al ei, de culoare portocalie.

- Bună, frumuseţeo. Ce mai este nou? Mă iubeşti în continuare? glumi Ryan intrând.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ocupă-te de pat.

Ryan îşi luă aerul lui cel mai ofensat. Şi în realitate, începea să se sature de bruftuluielile continue ale lui Fritzi.

- Domnişoară Taylor, ai avea amabilitaea să-mi explici de ce eşti sistematic nesuferită cu mine?

- O ştii prea bine, răspunse ea cu o voce mai politicoasă.

- Mi-e teamă că nu. Te comporţi de parcă ar fi vorba de o vizită amicală şi nu de o deplasare profesională.

Fritzi simţi cum se înroşeşte.

- Ei bine, păi este una, se forţă ea să spună.

Toate acestea erau jenante, dar va merge până la capăt: era timpul să pună capăt acestei situaţii nefireşti.

- Ce te face să crezi asta? întrebă Ryan cu o severitate pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Credeam că sunt aici să repar patul.

- Ştiu că acesta este motivul oficial, dar este doar un pretext pentru a continua să mă vezi... Nu va ieşi nimic bun, Ryan. De ce nu te opreşti? termină ea cu capul plecat.

- Chiar vrei să te las în pace, Fritzi?
- Da, asta vreau.

O durere vie îi traversă privirea, dar apoi se întări şi spuse:

- Bine. Nu te voi mai inoportuna. O să mă ocup de pat imediat, pentru a putea pleca apoi cât mai repede posibil.

Se îndreptă spre scară, lăsând-o pe Fritzi cu gura căscată în spatele lui. Auzise bine?

- Ryan?

El începu să urce scările. Fugi după el.

- Ryan, aşteaptă un minut! Vorbeşti serios?
- Foarte serios.

O asaltară remuşcările. Nu voia mai ales să-l necăjească, îl iubea şi... Nu, stai puţin. Avea multă afecţiune pentru el şi de aceea nu voia să-i rănească sentimentele.

- Imi pare rău, Ryan, am fost îngrozitoare. Ştiu ce simţi pentru mine, dar n-ar merge, de aceea mă obligi să fiu răutăcioasă cu tine. Nu te pot lăsa să-ţi faci iluzii, înţelegi?

- Fritzi, la ce bun să mai discutăm? Vrei să te las în pace, am acceptat, să nu mai vorbim.

- Dar eu vreau să vorbesc! Atâta m-ai pisat şi provocat încât nu mai reuşesc să văd clar. N-am putea discuta ca adulţii, rezonabil? Nu te mai

recunosc. Ai fost întotdeauna atât de drăguţ, de înţelegător şi...

- Te asigur, domnişoară Taylor, că mă străduiesc să fiu „drăguţ" cu toată lumea, i-o tăie el sec. Dacă am fost prea mult cu tine sau te-am jignit cumva, te rog să-mi accepţi scuzele. Nu mă mai interesezi deloc. Şi acum, cum am pierdut deja suficient de mulţi bani cu această vânzare, mă duc să-mi fac treaba şi să plec.

Roşie ca focul, Fritzi deschise gura şi o închise la loc.

- Foarte bine, spuse ea în cele din urmă pe un ton glacial. Dar te previn, am în continuare intenţia să-ţi înapoiez patul dacă nu găseşti o soluţie.
- Vom vedea.
- Am văzut destul.

Doi berbeci faţă-n faţă, hotărâţi să nu dea înapoi nici unul nici altul, asta erau ei. Dacă Ryan voia s-o facă pe durul, apoi avea cu cine să se măsoare, pe onoarea lui Fritzi!

Nu-l mai interesa? Fritzi încă se mai gândea în seara următoare, uscându-şi părul după un duş bun. Nu găsise patul mai bun, în ciuda ajustărilor făcute de Ryan şi-l făcuse să promită să vină să-l ia personal în acea seară, după închiderea magazinului. Poate că nu mai era interesat de ea, dar acordă o atenţie specială înfăţişării sale, aşteptând.

Cu tubul de ruj în mână, se apropie de oglindă, studiindu-se. Ce defecte avea ca să renunţe la ea? Bine, îl respinsese fără încetare timp de două săptămâni. Dar era un motiv ca să lase totul baltă atât de repede?

Era din cauza fizicului ei? Nu era grasă, nu era slabă deloc. Avea o siluetă drăguţă, normală, cu sâni generoşi. Prea generoşi, poate.

Ii plăceau oare sânii mici? Sau atunci, era vorba despre picioare. Ii plăceau femeile cu picioare interminabile. In acest caz, mai bine să abandoneze competiţia imediat. Ale sale erau frumos conturate, dar de o lungime perfect clasică.

Şi apoi, la ce bun să-şi piardă timpul întrebându-se ce-i plăcea lui Ryan Majors la o femeie?

Când se auzi soneria, o jumătate de oră mai târziu, pe Fritzi o durea capul de cât se gândise la ce-i place şi ce nu lui Ryan.

- Mă duc eu, anunţă Neill când ea se grăbea către vestibul.
- Nu te deranja, este pentru mine.
- Oricum, eu ies.
- Unde te duci?
- S-o iau pe Susan.
- Se anunţă o nouă furtună, fii prudent.
- Ştiu, dar cred că nu va da furtuna peste noi până mâine dimineaţă...

Neill se opri pentru a-şi termina de încheiat paltonul.

- ...Mă gândeam s-o aduc pe Susan aici pentru a petrece o seară liniştită. Care sunt planurile tale pentru astă-seară?
- Să dispar? ghici ea.
- Dacă tu sugerezi...

Fritzi scutură din cap cu un aer fals scandalizat.

- Nu-ţi fă probleme, donjuan, nu te voi încurca. Şi eu am intenţia să petrec o seară liniştită.

„Plicticoasă" ar fi mult mai potrivit, adăugă ea în sine. Ryan începea deja să-i lipsească, deşi nu dispăruse încă oficial din viaţa sa.

- Ah? Cine este atunci la uşă?

- Ryan.

- Tot el? Dau numai de el în ultimele săptămâni. Ce se petrece?... Oh, nu, adăugă el cu un aer exasperat

dintr-o daă. Doar n-o să începeţi iar să goliţi şi să reumpleţi acele saltele? Instalatorul este la subsol ca să repare încălzirea şi spune că aparatul este pe ducă.

- Linişteşte-te, vine să-şi ia saltelele cu apă. Nu vom mai avea ocazia să-l vedem după aceea.

Nu putuse împiedica o umbră de tristeţe care-i voală vocea. Fratele ei ciuli urechea.

- S-ar spune că asta te dezamăgeşte.

- Eu? Dezamăgită? Ce idee caraghioasă! Nu-l plac... nu chiar aşa de tare.

- Da? Deci jucai teatru, o tachină el.

Fritzi fu scutită să răspundă, deoarece instalatorul ieşea din pivniţă în momentul în care Ryan suna din nou.

- Gata! Instalaţia de încălzire va mai ţine un timp, anunţă tânărul lucrător.

- Mulţumesc mult. La revedere!

Tânăra deschise uşa. Ryan, în prag, îi privi pe instalator şi pe Neill ieşind şi-i salută cu un semn din cap. Fritzi, ridicând ochii spre cer, fu surprinsă să

vadă cum se îngrămădeau nori negri şi grei. In acest ritm, furtuna nu va aştepta până mâine.

- Se anunţă noi căderi de zăpadă, spuse ea cu un aer îngrijorat.

- Da, am auzit la radio, răspunse Ryan politicos. Prea politicos. Ii cunoscuse întotdeauna pe Ryan cordial şi plin de căldură; era supărată să creadă că încă îi mai purta pică.
- Intră, se face frig, îl invită ea cu un zâmbet. El pătrunse în vestibul. Ea îi luă haina.
- Nu va dura mult, promise el.

Nu voia mai ales ca ea să-şi închipuie că întârzia voit. De zece ori în timpul zilei, deschisese gura să ceară unuia dintre depanatori să vină. Dar de fiecare dată, ceva îl reţinuse. Era probabil masochist, dar avea chef s-o vadă o ultimă dată.

- Vrei ceva cald de băut? propuse Fritzi.
- Nu, mulţumesc.
- Eşti sigur? Nu m-ar deranja, să ştii.
- Nu vreau. Am mâncat târziu.

O contemplă un moment, apoi se forţă să-şi dezlipească privirea de la ea.

- Cine era cu Neill? se interesă el, întrebându-se de ce punea această întrebare.
- Cu Neill?

- Da, tânărul care a ieşit o dată cu el. Unul dintre pretendenţii tăi?
- Un pretendent? Ea izbucni în râs.

- ...Era instalatorul. A venit să repare cazanul de încălzit apa, pe care noi aproape l-am stricat tot golind şi umplând saltelele... Obiecţii? adăugă ea, încântată, luând cunoştinţă de faptul că el era poate gelos.

El ridică din umeri.

- Nici una. Iţi poţi repara încălzitorul ori de câte ori ţi se năzare.

Se făcu iarăşi tăcere. Fritzi voia să facă pace, dar cum? Ryan nu era prea rezonabil.

- Vrei să-ţi fac un sandviş? sugeră ea.
- Nu, mulţumesc. Voi mânca la întoarcere.
- Cum doreşti! explodă ea. Chiar, Ryan, nu găseşti că eşti imposibil? Ar fi fost altceva dacă te-aş fi minţit spunându-ţi că te iubesc, dar am fost cinstită de la început. Tu eşti cel care n-a vrut să mă asculte, şi acum eşti furios fiindcă mă conformez celor pe care le-am spus întotdeauna. Nu putem fi... prieteni, pur şi simplu? N-ai vrea totuşi să-mi răvăşesc viaţa numai pentru că... pentru că ne dorim!

Da! O spusese! Totul se reducea la o simplă problemă de atracţie fizică.
Ryan nu-şi schimbă indiferenţa.
- Ne dorim? Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Sunt aici ca să iau patul, nu să petrec o noapte cu tine.
Ea se suci spre el, furioasă.

- Şi ce ar avea asta atât de neplăcut? Nu, nu spune nimic, lasă-mă să ghicesc. Eşti un bărbat mort după picioare!
El o privi nedumerit.
- Un ce?
- Un bărbat mort după picioare. Ştii prea bine! Iţi plac picioarele lungi şi fine. Imi pare rău, ale mele sunt mici şi grosuţe! De aceea nu-ţi mai plac. Mărturiseşte-o!
- Aha! Dar credeam că nu vrei să-mi placi! Şi ce trebuie să-ţi mărturisesc? Nu mai înţeleg nimic.
- Nu-ţi plac picioarele mele fiindcă sunt mici şi groase! rosti Fritzi cu un ton acuzator.
- Nu este adevărat. Sunt foarte frumoase, zise el cu o voce uşor voalată.
- Atunci, dacă nu sunt picioarele, ce nu-ţi place la mine? Părul? întrebă ea cu o voce mică.
Nu înţelegea la ce joc se preta ea, dar nu se va lăsa prins în capcană.

Cum ţi-am explicat, domnişoară Taylor, sunt aici ca să mă ocup de pat. Nu căuta nimic personal. Te-ai exprimat foarte clar că nu doreşti să mă vezi manifestând vreun interes pentru tine în acest moment. Incerc pur şi simplu să mă supun dorinţelor tale. Doar dacă nu te-ai răzgândit?

Tonul lui rece o răni mai mult ca orice. Se revoltă.

- Nu m-am răzgândit şi ai de o mie de ori dreptate în a vrea să păstrezi o anumită distanţă între noi. Acum, dacă eşti gata, poţi să iei patul acela blestemat şi să-l duci de unde a venit.

Chiar dacă poate i s-ar zdrobi inima, ea nu-şi va călca pe cuvânt. Intorcându-se pe călcâie, se îndreptă spre scară. Era încă profund rănită de atitudinea lui tăioasă.

Totuşi, simţea un mic fior de plăcere gândindu-se la modul în care vorbise despre picioarele ei. Nimic n-o dovedea dar poate că nu găsea picioarele ei mici şi groase? In orice caz, el n-avea aerul să se gândească la asta, judecând după privirea lui.

Atunci, era vorba de părul ei? Fritzi îşi promise să-l întrebe asupra acestui punct la următoarea ocazie.

Capitolul 6

Voia sau nu voia, un lucru era cert: Ryan era irezistibil din faţă sau din spate. Nu putea să se abţină să-l contemple, pe când urca scările în urma lui.

- Scuză-mă că abordez acest subiect, făcu dintr-o dată Ryan, dar fiindcă suntem atât de sinceri unul cu altul, am impresia că exercit o oarecare fascinaţie asupra ta. Poţi să-mi explici de ce?

El se opri la jumătatea scărilor pentru a asculta. Sub privirea lui scrutătoare, Fritzi deveni roşie ca focul.

- Poftim?

- Da, fiindcă afirmi că nu vrei să fii interesată de mine în următorii cinci ani, de ce mă sorbi din ochi când sunt cu spatele?

- Domnule Majors, imaginaţia ta delirantă şi narcisismul mult prea dezvoltat te fac să greşeşti, declară ea suverană, jurându-şi să nu-i mai atragă atenţia în viitor.

Cât mai demn posibil, îl depăşi şi o luă pe coridor.

- Spune-i narcisism dacă vrei, domnişoară Taylor, dar un bărbat nu se poate abţine în a remarca unele lucruri. Şi când o femeie drăguţă pare să se intereseze de anatomia ta...

- Pot să-ţi certific că anatomia ta nu mă atrage deloc, se apără ea, din ce în ce mai stacojie.
- Haide, domnişoară Tay...
- Şi încetează să-mi mai spui domnişoară Taylor!

Să mai spui că-l găsise atât de amabil prima oară şi devenise odios în aşa puţin timp!

Ryan dădu înapoi un pas, prefăcându-se îngrozit.

- Scuză-mă! Incercam să menţin relaţiile dintre noi pe un plan strict impersonal!
- Nu vreau să avem nici un fel de relaţii, preciză Fritzi, glacială.
- Ah da, exact. Era cât pe ce să uit.

Devenise şi el foarte rece. Inţelegând că-l ofensase o dată în plus, Fritzi se îmblânzi:

- Ascultă, îmi pare rău. Nu voiam să par lipsită de inimă, dar...

Dar pentru că el avea o expresie vulnerabilă, se îmbăţoşă, din nou în defensivă.

- ...Tot ce-ţi cer este să iei patul şi să-mi înapoiezi banii.
- Dacă ai bunătatea să te dai la o parte din calea mea, chiar asta o să fac.
- Oh, Ryan, murmură ea, de ce trebuie să ne certăm tot timpul?

Cum putea exercita un bărbat o asemenea putere doar prin privire? Când o privea astfel, avea chef să trimită la naiba toate planurile ei de viitor.

- Am foarte multă afecţiune pentru tine, adăugă ea foarte încet.

Era atâta tristeţe în vocea ei, încât Ryan simţi cum i se topeşte mânia ca zăpada la soare.

- Şi eu... te plac mult. Scuză-mă, am fost îngrozitor. O să cobor patul şi tu debarasează podeaua cât mai repede posibil.

- Nu-i nici o grabă, protestă ea.

- Ştiu, dar pentru cazul în care n-ai observat, nu sunt într-o dispoziţie strălucită, astăzi...

- Nici eu...

Ea îi întinse mâna.

- ...Facem pace?

El acceptă fără ezitare.

- Facem pace.

- Foarte bine. Şi acum, ce nu-ţi place la părul meu?

- Părul tău? Nimic, de ce?

Atunci nu era nici asta?

- Păi, aşa, mă întrebam dacă este bine aranjat. De-abia am avut timp să mă pieptăn.

Ryan aruncă o privire rapidă, apoi îşi concentră atenţia asupra sarcinii care-l aştepta.

- Arată foarte bine. Poţi să-mi aduci furtunul?

- Sigur. Vin într-un minut.

Coborî cu un pas uşor, uşurată că ajunseseră la o înţelegere, şi fericită să ştie că picioarele şi părul ei îi plăceau lui Ryan.

Traversând sufrageria, observă că începeau să cadă fulgi mari de zăpadă. Aşa cum prevăzuse, asta nu aşteptase până a doua zi.

In timpul următoarei ore, se ocupară să golească saltelele. Era o treabă lungă şi plicticoasă.

- In ritmul ăsta o să dureze ore întregi, oftă Fritzi privind firicelul de apă care se scurgea în baie.
- După cum îţi aminteşti, îţi ia un oarecare timp, ripostă Ryan.

Era a treia oară când se dedau la această ocupaţie şi ea trebuia să înceapă să-şi dea seama că nu era o operaţiune fulger. Se lăsă să cadă în mijlocul saltelei şi căscă.

- Sunt obosită. O să împuşc doi iepuri dintr-o lovitură, odihnindu-mă şi accelerând procesul în acelaşi timp.

Apa începuse să curgă mai rapid sub efectul greutăţii lui Fritzi şi ea zâmbi.

- Şi eu sunt obosit. îmi permiţi? Va merge şi mai repede dacă suntem doi.

Era nostim şi se simţea în largul ei lungindu-se lângă el, de parcă ar fi fost căsătoriţi. Ryan se trase pentru a-i face loc.

- Cel puţin sper că nu sforăi, spuse el.

Ea râse şi-i întinse o revistă.

- Ţine, ca să te distrezi.

- Cunosc alte mijloace de distraţie pe o saltea cu apă, comentă el, luând docil revista, totuşi.

O frunzări un moment, apoi o puse jos. Fritzi îl privi cu coada ochiului.

- Ce se întâmplă?

- Nimic. Nu ţin să învăţ tehnici noi de aplicare a rimelului.

Ea izbucni în râs dându-şi seama că-i dăduse o revistă feminină.

- Chiar! Nu mă miră, machiajul tău este întotdeauna impecabil! glumi ea.

- Mulţumesc. Fac tot ce pot pentru a fi prezentabil, scumpeteo, scânci Ryan cu o voce oribil de subţire.

Râzând din toată inima, Fritzi îşi azvârli ziarul şi se întinse confortabil.

- Mmm! Ce bine este!
- Credeam că ai oroare de această saltea.
- Da, ca să dorm. Dar este mai curând plăcut să te lungeşti deasupra, mărturisi ea.
- Da, este adevărat. Ar trebui să-mi iau una, într-una din aceste zile.
- Ia-o pe a mea, te implor.
- Ai face bine să te duci să verifici debitul de apă, sugeră Ryan un moment mai târziu, când aţipiseră.

Zăpada dansa în faţa ferestrelor în fulgi mari şi pufoşi. Apusul invada camera confortabilă. Lungită, într-o stare de semisomnolenţă, Fritzi urmărea de la un timp flăcările căminului care formau umbre roz pe pereţi. La ce se gândea Ryan, întors către perete? Era foarte aproape şi foarte departe totodată. Ce s-ar întâmpla în acest pat dacă împrejurările ar fi diferite?...

- Ai încercat să te descotoroseşti de cineva de aici, acela nu sunt eu, îi reaminti el.

Ea oftă.

- Credeam că am făcut pace.
- Este adevărat, iartă-mă.
- Eşti iertat, dar drept pedeapsă, tu te vei ridica să verifici debitul.
- Nu, tu. Eu sunt deja adormit pe jumătate. Luând un pahar cu apă de pe noptieră, ea îl aplecă delicat, pentru a vărsa câteva picături pe ceafa lui Ryan.
- Dacă faci ceea ce cred că faci, o să ai mari necazuri, o avertiză tânărul, simţind lichidul rece scurgându-i-se pe gât.
- Ce-am făcut? întrebă ea cu cea mai inocentă voce.
- îmi verşi apă pe gât.
- Eu? Nici gând. Ai de gând să te scoli? Pari treaz acum, remarcă ea înclinând paharul şi mai mult.

Ryan scoase o exclamaţie înăbuşită şi, înainte ca ea să strige „vai", se întoarse, îi luă paharul din mâini şi-l puse pe noptieră.

- Ryan, mă zdrobeşti! protestă ea râzând.
- Nu, mă pregătesc să-ţi sucesc gâtul. Dar după aceea te voi zdrobi.

Se luptară în joacă pe pat. Dar Fritzi nu era de talia lui - încetă prima să se zbată.

- Lasă-mă! gâfâi ea.

- Nici vorbă. O să trebuiască să plăteşti pentru a-ţi obţine libertatea!

- Cu ce?

- Ce-mi propui?

- Toate revistele mele de modă? El făcu semn că nu.

- Salteaua mea cu apă, nou-nouţă?

- Nu valorează nici un sfanţ.

- Oja mea de unghii roşu-aprins?

- Nu...

El se apropie de gura ei.

- ...Dar aş accepta rujul tău de buze roşu-aprins... Dacă ai fi rujată.

Brusc, nu se mai jucară. Ryan îşi spori strânsoarea.

- Nu, Ryan, te rog. Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine, îl imploră ea slab.

- Cine vorbeşte de îndrăgostire? Vreau doar să-ţi gust rujul de buze.

- Dar mi-am făcut planuri...

Ea le simţea cum se evaporă pe măsură ce buzele lui Ryan se apropiau de ale ei.

- Adevărat? Poate că a venit momentul să-ţi dau câteva motive ca să te gândeşti de două ori.

- Ryan, îţi interzic...

- Ryan, îţi interzic! repetă el ironic, cum ea dădea înapoi.

El o urmări şi o trase încet spre sine.

- Vino încoace, laşă mică! Ştii la fel de bine ca şi mine că ai chef să fii sărutată.

- Fals! Eu nu...

- Continuă să te minţi, dacă te distrează. Asta nu mă deranjează.

în faţa aerului său hotărât, ea făcu ochii mari.

- Dacă mă săruţi, eu...

- Vei simţi o mare plăcere, ca şi mine.

- Ryan, te previn. Opreşte-te imediat, sau ... N-avu timp să-şi termine ameninţarea.

Strecurându-şi un braţ sub ea, o înlănţui şi o strânse foarte tare, remarcând cu plăcere că ochii ei se închideau.

- Sau...? întrebă el foarte încet.

- Sau îmi va plăcea şi nu trebuie, mărturisi ea în momentul în care el punea stăpânire pe gura ei.

Tremură în braţele lui şi căzură împreună în căldura saltelei.

Ultimele raze de soare luminau încă încăperea. Salteaua cu apă îi învălui ca un cocon de senzualitate.

Cu gura, cu mâinile, Ryan o invita pe Fritzi să se destindă, să se abandoneze, să se ofere plăcerii mângâierilor lui. Când ea gemu şi-i şopti numele, el îşi îngropă degetele în părul ei şi se rostogoliră împreună până în mijlocul patului. El era cel care în prezent îi murmura numele cu o voce plină de dorinţă, în timp ce sărutările lor deveneau mai lungi, mai profunde. Nu-i lăsă timp să-şi vină în fire. O trăgea cu el în spirala dorinţei.

Trebuia să-l oprească... trebuia să-l oprească... trebuia să-l oprească. Asta îi revenea fără încetare, ca un avertisment, dar nu reuşea să se stăpânească. El îi producea senzaţii pe care nu şi le imaginase vreodată şi voia să continue puţin... doar puţin.

Cum se întuneca, el îi mângâie tandru buzele fremătătoare.

- Fritzi, vreau să fac dragoste cu tine. Acum.

- Nu, Ryan, îl imploră ea.

- încetează să mai spui nu. Ştii că este bine. Cum poţi nega ceea ce dorim amândoi? Sunt îndrăgostit de tine...

Cu un gest rapid, ea îi puse degetele peste gură pentru a-l împiedica să continue.

- Sst! Nu trebuie.
- Dar de ce? întrebă el ca o rugă. Ce vrea să spună această încăpăţânare?

Ea oftă şi întoarse ochii spre tavan.

- Of, Ryan, cum să te fac să înţelegi?
- Nu cred că vei reuşi niciodată, dar sunt gata să te ascult. Trebuie să fie un alt motiv în afara acelor planuri blestemate. Spune-mi de ce ţi-e frică, Fritzi. Lasă-mă să te ajut.
- Nu vreau să-mi stric viaţa ca Neill, se auzi ea mărturisind cu o voce înlăcrimată.

Acest lucru o miră şi pe ea însăşi. Poate, la urma urmei, nu era din cauza planurilor sale, ci din cauza precipitării lui Neill şi a consecinţelor dezastruoase?

- Fratele tău? Ce legătură are cu noi?
- Are! Nu înţelegi?
- Nu, deloc.
- El s-a aruncat cu capul înainte într-o căsătorie care s-a dovedit o catastrofă pentru Susan şi pentru el.
- Şi? Tot nu înţeleg.
- Susan s-a măritat cu el după o poveste cu un altul. Ea nu trăise niciodată cu acela, dar la capătul

a câtorva luni, n-a mai ştiut pe care din ei îl iubeşte cu adevărat.

- Nu-l iubea pe Neill?
- Nu ştiu şi nici ea nu ştia. A avut îndoieli chiar de la începutul căsătoriei lor. Când i-a vorbit lui Neill, el s-a simţit lezat în amorul propriu, a făcut paradă de demnitatea lui şi s-au despărţit. Acum, îşi petrec o bună parte din timp punând în practică sfaturile ridicole ale unui consilier conjugal şi încercând să-şi salveze căsătoria, deşi poate n-au nici o şansă să reuşească.
- Ce este rău în a consulta un consilier conjugal?
- Nici unul, dacă acesta este bun! Dar cel pe care-l consultă ei mi se pare ciudat.
- în orice caz, înţeleg reacţia lui Neill. Nici unui bărbat nu i-ar plăcea ca nevasta lui să viseze încă la un vechi amorez. Dar greşeala lui Neill a fost să se lase cuprins de îndoieli.
- Cum ar fi putut să se împiedice?
- Crede-mă, dacă ar fi vorba de nevasta mea, aş şti să-i dovedesc care din doi este mai bun, afirmă el cu o uşoară fanfaronadă.
- Hm. Se pare că eşti foarte sigur pe tine.
- Eram... înainte de a te întâlni.

- în fine, oftă ea cuibărindu-se lângă el, este un motiv să nu grăbim lucrurile.

- Deci, nu planurile tale te reţin? Ţi-e teamă să nu faci vreo greşeală grăbindu-te?

- Da, asta este, recunoscu ea cu sinceritate.

- Nu văd cum poţi evalua sentimentele pe care le avem unul faţă de celălalt în funcţie de Neill şi Susan. Poate nu se străduiesc suficient pentru a-şi salva căsnicia. Sau poate că nu erau făcuţi unul pentru altul de la început.

- La drept vorbind, n-au încercat nimic până recent, dar asta nu schimbă lucrurile. Dacă ar fi avut timp de gândire, ar fi fost poate fericiţi în căsnicie, fiecare la rândul său, în loc să înnebunească pe toată lumea cu fel de fel de alintări pe care şi le adresau unul altuia. Câte un „scumpeteo" pe ici şi „motănel" pe colo! îţi vine să-ţi smulgi părul din cap, îţi jur!

Ryan începu să râdă, strângând-o cu afecţiune.

- Acum cel puţin, ştiu cu cine să mă bat, şi accepţi să recunoşti că există ceva între noi.

- Nu recunosc nimic, negă ea prompt. N-ar servi decât la complicarea lucrurilor.

- Şi nu serveşte la nimic să negi, ripostă el. Este clar ca nasul tău în mijlocul feţei.

- Nasul meu... Deci asta este! Nasul meu nu-ţi place?

- Nu-i reproşez nimic. Nu mai schimba subiectul, protestă Ryan.
- Ascultă, ieri, mi-ai spus clar că nu-ţi plac. încerc să înţeleg de ce.
- Este din cauză că mă săturasem de atitudinea ta, o ştii prea bine. îmi placi mult, dimpotrivă. Şi asta ar putea deveni mai profund dacă n-ai înălţa toate aceste bariere între noi.
- Trebuie ca asta să înceteze, spuse ea îndreptându-se brusc. Chiar dacă nu erau Neill şi Susan, sau planurile mele, n-aş putea să mă îndrăgosteasc de tine. Nu eşti în cartea mea cu comori, îl tachină ea.
- Despre ce vorbeşti acum?

Fără a-i asculta răspunsul, o trase spre el şi-i puse capul pe umăr.

- Eşti imposibil, îl certă ea fără prea mare convingere. Dacă vei continua, o să mă înfurii.
- De acord, replică el dându-i drumul. De acum înainte nu te voi atinge decât dacă mi-o vei cere...

Ea îl privi cu un aer bănuitor.

- Nu te uita aşa la mine, este serios. Dacă vrei să te las în pat, o să te ascult. Acum, vorbeşte-mi despre cartea ta cu comori.

Fără să ştie dacă era sincer sau nu, ea răspunse pe un ton vioi, punându-şi un deget la baza gâtului lui şi lăsându-l să alunece până la primul nasture al cămăşii sale.

- Oh, este un album pe care-l ţin de câţiva ani. Poate o să ţi-l arăt într-o zi, dacă eşti cuminte.

Ryan îi prinse mâna.

- Sunt întotdeauna cuminte... De-a ce te joci?

- Eu?

El îşi slăbi strânsoarea degetelor în timp ce ea începea să se joace cu nasturele.

- Te previn, Fritzi, nu-mi plac cochetele.

Buzele lor se apropiară din nou. Primul nasture cedase. De ce îl provoca astfel? N-avea nici cea mai vagă idee... era de neiertat. Dar nu reuşea să se oprească.

- Nu sunt o cochetă.

- Atunci scoate asta, suflă el cu o voce răguşită dintr-o dată.

- Mâna mea sau cămaşa?

- Cea care îţi va plăcea mai mult, replică el muşcându-i urechea.

Ea oftă liniştită, încântată să-l vadă că lua asta pe ton de glumă. Dar el o făcu să se lămurească repede.

- Sunt gata să te las să-mi faci tot ce vrei din moment ce nu încerci să mă alungi din viaţa ta, şopti el.

Ea mersese prea departe...

- Ryan, o să fiu sinceră. Sunt gata să merg până la capăt, mărturisi ea... Dar n-aş vrea să tragi concluzii false.

- înţeleg. De acord cu o mică legătură, dar nu cu laţul de gât, spuse el cu amărăciune.

Ea tresări, jignită că el traducea totul cu aceste cuvinte crude. Nu voia să murdărească ceea ce era între ei. încă o dată, îşi dădu seama de profunzimea ataşamentului ei pentru el.

- Este doar cu tine, explică ea cu stângăcie.

- înţeleg. Cu mine este diferit, aşa-i?

Ea încuviinţă, uşurată că el înţelegea.

- Foarte diferit, da.

- Ca lucrurile să fie clare. Am dreptul să fac dragoste cu tine, atâta timp cât nu iau relaţia noastră în serios?

- De ce trebuie să fii atât de aspru? se nelinişti ea. Vrei să faci dragoste cu mine, da sau nu?

De această dată, ea nu mai înţelegea. Deoarece îşi mărturisea dorinţa şi accepta să i se ofere, care era problema?

- Nu, eu nu vreau, declară brusc Ryan ridicându-se şi încheindu-şi cămaşa cu gesturi furioase. De fapt, sunt umilit să văd că pui atât de puţin preţ pe sentimentele noastre. Acest gen de aranjament ar fi degradant şi nu este nevoie să fiu ghicitor ca să ştiu cine va suferi la sfârşit. Să ne oprim imediat, înainte de a ne ataşa prea tare.
- Năucită, Fritzi îl privea cum îşi vârî pulpanele cămăşii în pantaloni.
- Dar, Ryan...
- Nu există „dar"-uri. Sunt serios. Fritzi. Salteaua este aproape goală. Contabilul meu îţi va trimite cecul luni, la prima oră, şi ne vom rezuma la asta.
- Un cec? Ryan...

Ea ieşi brusc din letargie şi se rezemă într-un cot.

- ...Cum asta, un cec? Şi... şi noi?
- Ce, noi?
- *Noi?* Cum poţi să pui problema aşa când doar cu câteva clipe în urmă pretindeai că nu poţi trăi fără mine? Acum, ai fi gata să-mi trimiţi un cec rece şi impersonal prin poştă şi cu asta basta?
- Exact.

- De de ce? De acord, nu mă voi mărita cu tine. Dar credeam că suntem de acord cu...

- Ca să ne distrăm împreună? lansă el direct. Nu mulţumesc. M-am gândit, tu eşti cea care are dreptate. Am fost prea rapid. în fond, nu te cunosc deloc.

După cum o privea acum, ea ar fi putut fi o perfectă necunoscută. Asta îi sfâşie inima.

- Ryan, bâigui ea cu o voce mizerabilă.
- Ce?
- Nu vorbeşti serios.
- Ba da, afirmă el cu mai multă blândeţe. Atâta timp cât ai astfel de sentimente faţă de mine, este mai bine, Fritzi. Şi acum, coboară te rog din pat, ca să-l iau.
- Nici vorbă!
- Cum asta, nici vorbă?
- M-am răzgândit, vreau să-l păstrez.
- Ce?

Trebuia să câştige timp. Dacă îl lăsa să ia salteaua acum, nu era sigură că-l va mai revedea.

- ...Iar te-ai răzgândit? Eşti nebună, sau ce? Sunt două săptămâni de când te plângi constant şi acum

când vreau s-o iau, nu mai vrei? Cu atât mai rău pentru tine. O iau şi am terminat.

- îţi interzic! Toate femeile se răzgândesc. Este în firea lor!

- Si tu care spuneai că îţi ţii întotdeauna deciziile, oftă Ryan învins. De acord, păstrez-o. Dar să nu vii să-mi plângi peste două zile s-o iau.

Ridicând ochii în tavan cu un aer exasperat, ieşi din cameră cu Fritzi pe urma lui. Coborâră unul în spatele celuilalt într-o tăcere de plumb. Fritzi ardea de dorinţa de a-i cere să rămână, dar ar fi fost inutil. Ea nu va reveni asupra celor spuse, iar el se agăţa prosteşte de ideea lui.

- Eşti un adevărat catâr! îl acuză ea când ajunseră în josul scărilor.

- Este o părere de specialist, ripostă el sec.

Uşa de la intrare se deschise când ajungeau jos. Neill şi Susan, vizibil îngheţaţi, intrară scuturându-şi zăpada de pe cizme.

- Bună seara, rosti Fritzi, morocănoasă. Ninge încă?

- Şi încă cum! exclamă fratele ei. Fulgii sunt atât de deşi că n-am putut continua să mergem cu maşina şi am făcut ultimii kilometri pe jos. Mâna lui

Fritzi se opri pe paltonul lui Ryan pe care voia să-l dea jos din cui.

- Drumul este blocat?

Da.

- Dar trebuie să plec! strigă Ryan.

Neill îşi scoase paltonul şi se întoarse către Susan pentru a o ajuta.

- îmi pare rău, bătrâne, este imposibil. Hai, comoara mea, dă-mi-l să ţi-l atârn.

- Vreţi să spuneţi că suntem blocaţi de zăpadă? întrebă Ryan cu o voce stinsă.

- Da! încuviinţă Neill, învăluind-o pe Susan cu o privire încântată.

- Dar este imposibil! făcu Fritzi, înnebunită.

Dacă era blocată cu Ryan...

Dar chiar era blocată cu Ryan.

- Asta este. Noi ne ducem să bem o ciocolată caldă, eu şi Susan. Alţi amatori?

Capitolul 1

Douăzeci şi patru de ore nu era prea mult. Doar dacă nu erai închis cu trei persoane hotărâte să se înnebunească reciproc. în acest caz, ar putea să pară douăzeci şi patru de mii de ore.

Ryan îşi petrecea timpul evitând-o pe Fritzi în timpul acestei perioade de încarcerare forţată. Ea era mulţumită şi iritată în acelaşi timp. De fapt, nu-l putea blama pentru atitudinea lui. îl necăjise, era deci normal ca el să se protejeze. Măcar de ar căuta să-i înţeleagă punctul ei de vedere.

Casa era suficient de mare ca două cupluri să evolueze după bunul lor plac. Ryan şi Fritzi nu se întâlniseră decât la orele de masă.

Nu că ţinea să-i atragă atenţia lui Ryan, afirmă ea. Dar suporta prost acel aer de indiferenţă pe care îl afişa faţă de ea.

Trebuise să-l implore literalmente în genunchi, aseară, ca el să-i umple salteua, şi mai mult, nu încetase să se plângă în timpul operaţiei. începea la fel ca şi ea să se agaţe de acel pat. După aceea, se dusese în salonaş şi se uitase toată seara la televizor, refuzând chiar să cineze cu Susan şi Neill în

bucătărie. Să crezi că o învinuia pe Fritzi pentru furtuna de zăpadă! La ora zece, ea intrase în salon cu un aer hotărât şi-i indicase unde era camera pentru musafiri şi ieşise ţeapănă în continuare, văzându-l că nu răspundea nimic.

Acum era a doua zi, după-amiaza se apropia de sfârşit şi ambianţa nu se schimbase prea mult. Toţi patru erau stânci în jurul unei mese. Vorbiseră despre zăpada care continua să cadă, despre faptul că nu părea să se oprească şi de asemenea despre faptul că nu era suficientă apă caldă pentru toată lumea. Comentariile lui Neill amintindu-i surorii sale că o avertizase că încălzitorul de apă nu va mai suporta o nouă umplere, nu contribuiseră deloc la destinderea atmosferei.

Dar afară, prin fereastră, peisajul semăna cu o ilustrată de Crăciun, de o frumuseţe uimitoare. Ramurile cedrilor albaştri, de-a lungul aleii, se încovoiau sub zăpada proaspătă şi păsările cântau din răsputeri, venind să ciugulească coşuleţele cu hrană dispuse pentru ele în lungul barierei.

Fritzi avea impresia că frate-său şi cumnată-sa începeau să se calce pe nervi, chiar dacă îşi dublau zâmbetele şi erau de acord întru totul. Poate că se înşela, dar i se părea că recunoaşte expresia lui Neill.

Când erau mici, erau forţaţi să stea jos până îşi termină porţia de varză de Bruxelles. Faţa lui Neill, acel aer de sfidare mânioasă... le regăsea când Susan făcea comentarii pe care Neill nu le aprecia, dar n-o arăta.

După părerea ei, nu vor întârzia să explodeze, şi unul şi altul.

Tăcerea din cameră devenind apăsătoare, Fritzi se duse în baie să-şi rectifice machiajul şi să se pieptene. Trebuia să recunoască, dorea să fie cu Ryan, dar el nu părea să împărtăşească această dorinţă. Punând jos peria, hotărî să-şi treacă peste mândrie şi să încerce să facă pace cu Ryan.

îl găsi întins pe canapea, în faţa unui meci de baschet, care nu părea să-l intereseze prea mult.

- Salut.

De-abia dacă ridică ochii spre ea.

- Salut.
- Eşti ocupat?
- Da.
- Nu este adevărat.
- Bine, nu este adevărat.

Traversând camera, ea se postă în faţa ferestrei şi contemplă un moment peisajul, în speranţa că el va

sfârşi prin a manifesta un oarecare interes pentru prezenţa ei.

- Ninge în continuare.

- Ştiu.

Din câte ştia, el nu sunase pe nimeni şi era mirată.

- Am sunat la magazin azi-dimineaţă, dar nu răspundea nimeni. Trebuie că Ed n-a putut să vină. Voi încerca acasă la el, mai târziu.

Ryan se întinse şi căscă.

- Am ascultat buletinul meteo adineauri. Se pare că zăpada va mai cădea câteva ore.

- Da, ştiu, au dat un buletin special la televizor.

- Sper că asta nu ţi-a deranjat prea mult planurile, spuse ea pe un ton de scuză. Cum va înceta furtuna, Neill va debloca drumul.

Ce o să-i răspundă el? Era interesant! Cu ce se ocupa Ryan Majors în timpul lui liber?

El reîncepu să se uite la meci fără un cuvânt.

Zgâriind geamul cu degetul, Fritzi reflectă o clipă, apoi se hotărî să pună întrebarea următoare:

- Nimeni nu se va întreba unde ai fost, în afară de Ed?

- Ar trebui să-i telefonez Monei, făcu el după un timp de gândire.

- Mona?

Degetul i se imobiliză:

- ...Cine este?

- Locuieşte în apartamentul de lângă al meu.

- Vecina ta! exclamă Fritzi întorcându-se cu cel mai drăguţ zâmbet al său. De ce trebuie s-o anunţi?

- îi place să facă pe mama cu mine.

Zâmbetul rămase intact.

- Da? Este o doamnă bătrână?

Ryan pufni în râs.

- Mona? Bătrânică? Nu chiar, nu!

- Este între două vârste?

- Nu.

Zâmbetul păli.

- Câţi ani are?

- Nu ştiu. Vârsta mea, cred.

- Cu ea erai în seara de Anul Nou? se interesă Fritzi cu o voce care se răcea rapid.

- Da... De ce?

- Pentru nimic. Mă întrebam.

Părăsi fereastra şi, în necazul lui Ryan, stinse televizorul. Apoi, se aplecă peste braţul divanului pe care era lungit el.

- Credeam că nu aveai iubită?

- N-am spus că Mona era iubita mea, am spus pur şi simplu că am dus-o la o petrecere de Anul Nou.

El se aşeză în capul oaselor căscând şi-şi trecu o mână prin păr.

- Eşti îndrăgostit de ea?

- îndrăgostit? repetă el, nevenindu-i să creadă. Cinăm împreună din când în când, asta-i tot.

Prea agitată ca să stea locului, Fritzi începu să măsoare camera cu piciorul. Nu vedea de ce o irita

atâta să afle că Ryan avea o vecină care se numea Mona şi căreia îi plăcea să-l dădăcească pe Ryan.

- Este drăguţă, îmi închipui?

- Nu, este urâtă ca dracu. Este ceea ce m-a atras prima oară când am văzut-o.

O tachina, era sigură. Dar nu se putea abţine. Avea nevoie să ştie.

- Serios, Ryan, este drăguţă?

- Chiar nu ştiu. Niciodată n-am... Ah, da! Are foarte frumoşi... ăăă... Este foarte frumoasă, da, conchise el cu un aer radios.

Fritzi întinse spre el un deget acuzator.

- Deci asta este! îţi plac sânii mari! scutură ea din cap consternată.

- Iar începi? De ce eşti obsedată de gusturile mele în materie de fizic feminin, în fond?

- Nu sunt obsedată, încerc doar să ştiu... ce apreciezi la o femeie, termină ea cu capul plecat.

Scuză-mă că remarc, dar nu crezi că ţi-ai putea folosi timpul mai bine? Oricum, indiferent de partea care-mi place la tine, asta nu te-ar face să te răzgândeşti, nu-i aşa?

- Nu vorbeam despre mine, afirmă ea pe un ton detaşat. încercam doar să întreţin o conversaţie.
- Ei bine, pentru a răspunde la întrebarea ta, nu sunt încă sigur că ştiu ce-mi place mai mult la o femeie. Dar mă voi gândi, o asigură Ryan cu o voce sugestivă, contemplând îndelung blugii şi tricoul pe care le purta ea.

Uşor jenată, ea schimbă conversaţia.

- Mă ajuţi să curăţ acvariul?
- Nu, urăsc asta. Miroase urât.
- Urât? Peştii mei nu miros urât. Trebuie să le schimbi apa din când în când.
- Mulţumesc pentru propunere, dar prefer să mă abţin.
- Cum vrei. Dar ai putea lua exemplu de la Neill şi să fii amabil cu mine, ca el cu Susan.
- Să-l imit pe „motănel"? Dacă vrei să ştii părerea mea, nu se vor mai abţine mult. Scumpetea este pe cale să explodeze. Şi nu prea târziu, spuse Ryan cu o grimasă.

Fritzi izbucni în râs.

- Ti-am spus că este îngrozitor.

- Chiar crezi că ei speră să iasă din toate acestea făcând exces de dulcegării? Ar face mai bine să discute

ca doi adulţi copţi şi responsabili. Eu nu prea-i cunosc, dar din câte am văzut, ţin unul la altul, nu?

- Da, mult. Dar le este greu să-şi exprime dragostea, răspunse Fritzi, gânditoare. Căsătoria lor a început pe baze şubrede şi nu şi-au găsit punctul de echilibru.

Ryan îi căută privirea.

- Asta nu înseamnă că nu sunt făcuţi unul pentru altul. Sper că îşi vor regla problemele, spuse el cu gravitate, drept concluzie.

- Şi eu cred, încuviinţă Fritzi.

Şi timp de o secundă, regretă că era atât de încăpăţânată.

- Ştii, poate ai dreptate, reluă el cu un zâmbet în voce. îmi plac poate femeile care au sâni drăguţi.

însoţi această observaţie cu o privire elocventă asupra tricoului bine întins al lui Fritzi.

- ...Porţi haine foarte mulate astăzi. Sper că o faci în onoarea mea!

- Ce prost! Nu m-am gândit la tine nici o secundă când m-am îmbrăcat, minţi ea înroşindu-se... Nu-mi

place să-mi faci mutre, Ryan. Mai ales când suntem blocaţi de zăpadă, împreună. Sunt gata să fac pace din

nou, dacă şi tu vrei. Să găsim o ocupaţie interesantă... şi decentă, adăugă ea repede văzând cum zâmbetul i se lărgeşte.

Ryan oftă resemnat.

- De acord. Şi eu mă plictisesc. Ce propui?

- Păi, dacă nu vrei să mă ajuţi să curăţ acvariul, am putea face o pizza?

- Nu este o idee rea. Ar trebui să-i sugerăm lui Neill şi Susan să ne ajute, asta i-ar distra.

- Hai să-i întrebăm.

Apropiindu-se de salon, Ryan încetini pasul. îi parvenea zgomot de voci.

- Oh, oh, ce este?

- Hai, cred că se ceartă! spuse Fritzi cu o voce înăbuşită.

- Motănel şi scumpetea? Imposibil.

- Sst! Ascultă!

- Nu este frumos să-i spionăm.

- Ştiu. Nu ascultăm decât puţin.

- Şi în plus, nu suport modul tău de a bea cafeaua! spuse Susan.

- Ce reproşezi în asta! ripostă Neill pe acelaşi ton.
- Faci prea mult zgomot!

- Asta pentru că încerc să uit că nu eşti bună la nimic într-o casă.
- Ce? Explică-te!
- Vreau să spun că atunci când locuiam împreună, apartamentul nostru era o adevărată cocină!
- Cocină? se înăbuşi Susan. Ce tupeu! Făceam ce puteam cu ce-mi dădeai tu. îţi amintesc că nu locuiam chiar într-un palat!
- Este adevărat, încuviinţă Fritzi şoptit. Ar fi trebuit să caute ceva mai bun.
- Poate, dar nu este un motiv pentru a-l acuza, protestă Ryan. Bietul băiat, poate n-avea bani pentru altceva.
- Se întâmplă că nu aveam cu ce să găsesc ceva mai bun la acea vreme.
- Vezi? Ce-ţi spuneam? se umflă Ryan în pene.
- Ar fi putut închiria ceva mai scump, îl repezi Fritzi. Este de o zgârcenie rară.
- Dacă eram obligaţi să locuim în... acea pivniţă, era doar din cauza zgârceniei tale.

- Trebuia ca cineva să fie atent cu banii. Nu este vina mea că tu nu eşti în stare să aduni doi cu doi!
Susan scoase o exclamaţie indignată.

- Cum îndrăzneşti să-mi spui asta când ştii că nu sunt bună la socoteli.
- într-adevăr, insistă Neill mai slab. Asta voiam să spun. Tu... ăăă... nu eşti bună la calcule.
- Nu este prea frumos, o compătimi Ryan. Nu este vina ei dacă nu este înzestrată pentru matematică.
Fritzi îi dădu un ghiont în coaste.
- Posibil, dar ceea ce spune el este adevărat.
- Au! Dacă vrea să se împace cu ea, astea nu sunt lucruri de spus.
însoţitoarea sa îl străfulgeră cu privirea.
- Da? Şi de ce iei apărarea lui Susan, dintr-o dată? întrebă ea, copleşită de un val violent de gelozie.
- Apărarea ei? Nu-i iau apărarea! Sunt doar de acord cu ea când spune că el n-ar fi trebuit să abordeze acest subiect.
- Ei bine, poate dacă nu vor găsi o soluţie la problema lor, te vei oferi tu s-o consolezi pe „scumpetea", sugeră Fritzi cu o voce rece.
Ryan o privi stupefiat.

Eşti pe cale să insinuezi că am pus ochii pe Susan? întrebă el, incredul. Dar mă rog, de-abia o cunosc, eu...

- Nu insinuez nimic, i-o tăie Fritzi, dar dacă este cazul, prefer să te avertizez: orice ar spune, Neill este foarte îndrăgostit de Susan şi m-ar mira foarte mult ca el să consimtă la divorţ.

Accentuă această informaţie cu un mic semn din cap şi-şi strânse buzele.

Ryan se sprijini de perete şi ridică ochii în tavan.

- Doamne! Meriţi o bătaie bună. Şi de altfel, cum pot să fiu îndrăgostit de Susan când acum mai puţin de un sfert de oră mă acuzai că o iubesc pe Mona?

Această întrebare nu-i plăcu deloc lui Fritzi. Şi nici zâmbetul ironic care o însoţea.

- Tu meriţi o bătaie! spuse ea răspicat.

în camera vecină, Susan şi Neill ridicau din nou vocea. Fritzi şi Ryan îşi lipiră urechea de perete.

- Ascultă, a durat destul, hotărî Ryan, agitat. Dacă vor continua, se vor omorî. Trebuie să intervin.

Fritzi îşi muşcă buza. El avea dreptate. îi era groază să intervină în certurile conjugale, dar de această dată, se mersese prea departe.

Trebuia acţionat. Repede.

Capitolul 8

- Cu-cu! Amatori pentru pizza?

La intrarea lui Fritzi şi Ryan, Neill şi Susan tăcură dintr-o dată, arborând un aer vinovat.

- Oh... ăăă... cu-cu, răspunse Susan cu o vădită lipsă de entuziasm.

- Sper că nu vă deranjăm? Ryan şi cu mine, o să facem o pizza şi ne-am gândit că v-ar tenta şi pe voi, explică Fritzi cu un zâmbet larg.

- Păi, sigur... este o idee bună, nu-i aşa, dragă?

„Draga" lui Neill suna fals, dar „foarte bine, dragostea mea" a lui Susan era şi mai puţin convingător. Neill se întoarse spre noii sosiţi cu un râs nervos.

- Trebuie să ne fi auzit, presupun. Nu ne certam cu adevărat, nu-i aşa „scumpeteo"?

- Oh, nu! deloc! Motănel şi cu mine... discutăm.

- înţelegem foarte bine, afirmă Fritzi şi Ryan în cor.

Neill şi Susan schimbară încă o privire răuvoitoare.

Fritzi bătu din palme cu un aer hotărât.

- Bine! Să trecem la treabă!

Fără un cuvânt, cei doi adversari făcură stânga-mprejur şi ieşiră.

Ryan lăsă să-i scape un fluierat lung în surdină.

- Ei bine! Simt că o să se distreze bine!
- Aş, n-ar fi atât de teribil. Se vor calma în câteva secunde.
- Nu aş jura.

De un timp, Fritzi îşi ţinea mâinile la spate, ca o fetiţă cuminte. Brusc, cu viteza fulgerului, întinse mâna şi-i administră o palmă zgomotoasă tovarăşului ei. Acesta tresări, surprins de atac şi-şi frecă fundul cu o strâmbătură.

- Ce ţi-a venit?
- Este pentru Mona, explică ea cu o mutră satisfăcută. N-o plac.

Şi, scuturându-şi mâinile, trecu calm prin faţa lui Ryan pentru a se alătura celorlalţi în bucătărie.

în mai puţin de o secundă, o palmă viguroasă în acelaşi loc o făcu să tresară. Se întoarse şi se trezi nas în nas cu Ryan care zâmbea.

- Este pentru încăpăţânarea ta. Nici mie nu-mi place... Şi asta pentru ceea ce ai vrea, spuse el însoţindu-şi cuvântul cu gestul.

Fritzi îi dădu şi ea o palmă imediat.

- Şi asta pentru că mi-ai vândut acea saltea cu apă oribilă!

O luă la fugă, dar nu ajunse departe pentru că murea de râs. Ryan o prinse în culoar şi o ţintui la perete.

- Şi asta pentru că m-ai acuzat că o plac pe cumnata ta!

- Ryan! Opreşte-te!

El încetă să mai dea cu palma... ca s-o poată strânge mai bine. Feţele lor erau foarte apropiate - ea-l putea săruta aproape fără să se mişte dacă voia. Şi voia foarte tare.

- Şi acum? îl întrebă ea, încă gâfâind.

- Acum, domnişoară, s-a terminat cu tine. O să te sărut până când ai să mori, sau poate voi muri eu primul, de extaz!

Fritzi pufni în râs.

- Când? Când? Când? înrebă cu o voce sfârşită ducându-şi mâna la frunte şi lăsându-se pe spate.

Privirea lui Ryan deveni tandră. Cu un gest mângâietor, îi dădu la o parte o şuviţă de pe frunte.

- Când vrei, şopti el.

- Acum, răspunse ea încet.

Buzele lor se atinseră, se despărţiră, Fritzi îi înlănţui gâtul cu braţele şi-l strânse cu pasiune. Buzele lor se uniră într-un sărut foarte lung.

O dorinţă intensă, extraordinară o copleşi. Cu un oftat, se lăsă pradă sărutărilor lui, mângâierilor arzătoare, uitând de momentul, locul, consecinţele...

- Hei! Credeam că voiaţi pizza.

Fritzi şi Ryan se separară dintr-o săritură, uşuraţi să constate că erau ascunşi de casa scării.

- Sosim! spuse Fritzi răspunzând vocii morocănoase a fratelui ei.

- Şi dacă am uita de pizza şi te-aş duce sus, în turnul castelului meu? sugeră Ryan, luând-o din nou în braţe.

- Mi-ar plăcea foarte mult, dar noi suntem cei care au făcut propunerea.

El oftă şi-i mângâie obrazul.

- Ai dreptate. Nu reuşesc să mă stăpânesc să te ating, adăugă el cu un aer vinovat.

- Nu mă deranjează deloc, îl asigură ea dulce, în timp ce se sărutau încă o dată.

- Veniţi ori nu? Mi-e foame!

- Hmm! Este într-o dispoziţie proastă! comentă Fritzi prinzându-se repede. Ar fi bine să ne grăbim.

*

* *

In bucătărie domnea o tensiune aproape palpabilă. Susan, în faţa planşetei, punea coca. Aşezat la masă, Neill tăia feliuţe de ardei iute. Fără îndoială, nu-şi vorbeau.

- Oh, aţi început deja! Dă-te la o parte, Neill, o să termin eu.
- Nu, mulţumesc, pot s-o fac şi eu, spuse el pe un ton sec.
- Atunci, lasă-mă să te ajut cu coca, Susan. Ryan va pune masa.
- Da, încuviinţă Ryan. Ce farfurii doriţi?
- Nu te obosi, răspunse Susan în acelaşi timp, sunt în stare şi singură să întind un boţ de cocă. N-ai decât să te ocupi de masă.
- Eh... cum vrei.

Se pare că nu sunt în stare să ţin o casă, dar cred că nimeni de aici nu-mi poate critica talentele culinare, continuă Susan aruncând o privire grea în direcţia mesei.

Lăsând făcăleţul să cadă cu zgomot peste aluat, începu să întindă coca cu gesturi viguroase.

Obiectul indignării ei nici măcar nu ridică ochii, dar zgomotul cuţitului lui se acceleră net şi bucăţelele de ardei defilară mai repede.

- Fără a mai vorbi de incapacitatea mea de a ţine contabilitatea, bombăni Susan printre dinţi. Nu sunt în stare să adun doi cu doi, după cum ştii.

- Să ne ocupăm amândoi de masă, sugeră Fritzi cu o voce nervoasă.

Ryan o trase rapid în oficiu.

- Nu crezi că ar trebui să-i lăsăm? Nu-mi place deloc această situaţie.

- Nu, i-ar irita şi mai mult. Aşteptăm şi dacă avem impresia că preferă să fie singuri, dispărem.

- Vrei să mă auzi numărând? propuse Susan cu voce tare. Doi şi cu doi fac cinci?

- Suficient, dragă. Discuţia este terminată, îi aminti Neill, cu dinţii strânşi.

- Oh, scuză-mă, dragostea mea! N-ar fi trebuit să mă debarasez de toată agresivitatea mea.

Deschise o cutie de bulion şi o vărsă furioasă peste cocă. Jumătate căzu pe alături. Ea nu păru să observe.

- Te înţeleg şi mie mi-a rămas destulă, ripostă Neill cu o voce ascuţită.
- Hai să plecăm! repetă Ryan cu voce joasă, cu mai multă insistenţă.

Neill şi Susan te făceau să te gândeşti la un kilogram de dinamită pe punctul de a exploda.

- In acest caz, este timpul să-ţi exprimi sentimentele, anunţă Susan cu un calm ameninţător.

încetase să mai lucreze. Fritzi, din uşa oficiului, observă că mâinile îi tremură.

Neill se ridică încet şi se întoarse spre soţia lui.

- Ai dreptate. Şi de această dată, o să fim cu adevărat sinceri unul faţă de celălalt, şi o să ne spunem ce nu ne place.
- Cu alte cuvinte, ai vrea să mă târăsc la genunchii tăi şi să recunosc că am greşit să am dubii în privinţa căsniciei noastre, aşa-i?
- N-ar fi un început rău, aprobă Neill uitând că nu erau singuri.

- Şi tu vrei să mă auzi spunând că aveai perfectă dreptate să procedezi cum ai făcut-o fiindcă erai rănit de aceste dubii?

- De ce nu?
- Şi apoi, aş putea să mă scuz că am iubit vreodată un alt bărbat, poate?
- Tot ceea ce-ţi ceream, era să fii sinceră cu mine apropo de Brice.
- Vai, de această dată, se dezlănţuie, se strâmbă Ryan.

Fritzi şi cu el se strecură pe scaune într-un colţ, încercând să se facă mici de tot.

- Voiai sinceritate! strigă Susan, strecurându-şi o mână sub compoziţia de pizza. Ei bine, iată sinceritate! M-am săturat să aud vorbind despre Brice cât este ziulica de lungă. Dacă nu eşti în stare să înţelegi că pe tine te iubesc, poţi... poţi să te duci dracului!

Fritzi sări de pe scaunul ei şi se apropie, într-o tentativă disperată de a împiedica inevitabilul.

- ...Nu ne este prea foame, lui Ryan şi mie. O să fac un pic de floricele şi ne vom duce să le mâncăm în faţa televizorului. Aşa, voi veţi putea discuta în linişte.

Cotrobăi în dulap, scoase o cratiţă, aprinse focul, puse ulei şi grăunţe de porumb şi privi în jur.

- La naiba! Unde este capacul?

Tensiunea creştea din ce în ce mai mult. Se aplecă sub chiuvetă şi căută frenetic.

- Nu te obosi, este suficientă pizza, nu-i aşa, dragostea mea? rosti Susan, nepărăsindu-l pe Neill din ochi.

Ea ridică aluatul. Fritzi scoase un strigăt înăbuşit văzându-l zburând prin aer şi aterizând în mijlocul mesei, împroşcându-l pe Ryan cu sos tomat.

- Este adevărat, comoara mea! Dar ai uitat ardeii!

Cu gesturi furioase, Neill îndesă bucăţelele la întâmplare, fulgerând-o pe Susan din priviri pentru a o forţa să plece ochi.

- Eu prefer floricele, insistă Ryan. Nu mi-e prea foa...

Un jet de ciuperci zbură spre el. Se aplecă rapid şi le auzi lovind masa.

- Destul! Nu merită să strice o pizza bună, protestă el ridicându-se.

Fritzi hotărî să renunţe la capac. Războiul începuse. Se duse repede lângă Ryan şi-l împinse spre uşă.

- Ai dreptate, să nu mai rămânem aici, spuse ea.

- Să plecăm acum? Dar o să vină brânza, ceea ce prefer!
- Repede, Ryan. Să mergem.
- Şi floricelele?

Zgomotul grăunţelor de porumb pe cale de a sări, îi făcu să se întoarcă. O jerbă de pufuleţi albi zbura din cratiţă.

- N-ai pus capacul! strigă Ryan pe deasupra vacarmului.
- Nu l-am găsit!
- Agaţă-te de mine, încercăm o retragere!

Mână în mână, se grăbiră spre culoar şi alergară până în salonul mic, unde se refugiară aşteptând să se termine furtuna.

*

* *

- Cred că s-au potolit.

Fritzi strecură un ochi prin uşa întredeschisă şi ciuli urechea. Tăcere. Deschise uşa mai mult şi se uită în stânga şi-n dreapta.

- Gata, putem ieşi.

Ii lăsaseră pe Susan şi Neill în bucătărie de peste o oră, şi Ryan murea de foame.

- Eşti sigură sumpeteo-motănel? N-am chef să ajung în mijlocul unor aruncări cu pizza.

- Urmează-mă, laşule, îţi spun.
- Cu atât mai bine. Să vedem dacă pizza poate fi salvată.
- Am face mai bine să facem curat în bucătărie, mai întâi, murmură Fritzi. Altfel, Neda o să facă un atac de cord când va sosi mâine.
- De ce trebuie să şuşotim şi să mergem tiptil?
- Pentru că nu vreau să ne audă.
- Dar nu noi ne certăm, ci ei!

Trecând prin faţa uşii lui Neill, Fritzi se opri şi arătă uşa închisă cu un zâmbet de speranţă.

- Probabil că vorbesc, articulă ea într-un suflet.

Ryan arătă o bluză care zăcea pe podea: cea a lui Susan.

- Vorbesc? Ea

se înroşi.

- Şi ce? Sunt căsătoriţi, nu?

Şi se grăbi să se întoarcă în bucătărie. Dar intrând, îşi înăbuşi un strigăt. Spectacolul depăşea cea mai neagră închipuire. S-ar fi zis că trecuse o tornadă pe acolo.

Le trebui o oră bună celor doi tineri să cureţe şi aranjeze totul. Din fericire, putuseră recupera

aproape toate ingredientele pizzei şi aceasta se cocea la cuptor când Fritzi puse la loc găleata şi cârpa de spălat.

- Iată! Bucătăria este ca nouă!

Se îndreptă, frecându-şi spatele.

- Te doare? întrebă Ryan, remarcându-i gestul.

- întotdeauna, când spăl pe jos.

El îi făcu semn să se apropie.

- Vino, o să-ţi fac masajul Majors, remediul garantat pentru toate durerile.

Ea ascultă cu plăcere şi, preţ de câteva clipe, el îi masă încet şalele. Era divin.

- Ar fi mai bine să stai lungită, spuse el după un timp.

Ea îi dădu o palmă afectuoasă.

- Nici gând! Te cunosc prea bine, Ryan Majors.

El râse şi o sărută uşor.

- Iţi este mai bine?

- Mult mai bine, mulţumesc.

El o sărută iarăşi, apoi se îndepărtă, încreţindu-şi nasul.

- Cred că pizza este pe cale să se ardă.

Fritzi nu spuse nimic, dar simţi o mare decepţie când el se îndepărtă. Ar fi renunţat cu plăcere la cină...

După masă, se instalară în faţa televizorului. Nu mai ningea, puteau sigur să iasă mâine.

Către ora zece şi jumătate. Ryan se întoarse spre tovarăşa lui, cuibărită în capătul divanului.

- Ce calmă eşti! Ce citeşti?
- Cartea mea cu comori.

Se gândise la carte toată seara şi pe la ora nouă, urcase s-o caute.

- Da? Vino lângă mine să mi-o arăţi.
- Nu te-ar interesa.
- Ba da. Hai, vino.

Ii indică locul de lângă el. Fritzi se ridică şi i se alătură. Câteva clipe mai târziu, erau cufundaţi în paginile albumului şi Fritzi îi explica încă o dată speranţele şi dorinţele ei.

- Şi masa aceasta din sticlă cu scaune, nu găseşti că este frumoasă?

Ryan se aplecă pentru a o vedea mai bine.

- Foarte. De fapt, am aproape ceva asemănător, acasă.
- Daa?
- Am cumpărat-o anul trecut.

- Ce noroc ai! exclamă ea cu ochi strălucitori.
- Nu chiar. Masa se umple de praf încontinuu, şi nu se pot evita urmele de degete.

- Adevărat?

Ea privi din nou fotografia, uşor dezamăgită.

- Hm... Nu m-am gândit la asta. Şi acest video? Nemaipomenit, nu?
- Am şi eu unul.
- Iţi place?
- Destul de plăcut, dar trebuie să închiriezi filme, să le duci înapoi a doua zi... este agasant, mai ales când filmul respectiv se dă la televizor în săptămâna următoare.

Continuară să dea paginile. Fritzi, uluită, descoperi că Ryan poseda deja tot ce visa ea.

- Şi un calculator? Şi Hawaii? Ai fost acolo?
- îmi voi petrece luna de miere în acest loc, promise el. Dar se pare că este cam turistic.
- Oh, eşti un pesimist! protestă ea.
- Deloc! Iţi repet ce mi s-a spus.
- In orice caz, există un lucru pe care precis nu-l ai.
- Ce este?

Fritzi întoarse pagina.

- Unghii lungi şi roşii! Uită-te. Intotdeauna am visat să le am aşa.

- Dumnezeule! Ale mele erau aşa săptămâna trecută! oftă Ryan cu o voce piţigăiată. Am fost obligat să le tai, pentru că mă zgâriau când mă rădeam.

- Bufonule!

Albumul era deschis în locul unde Fritzi îl avea pe bărbatul visurilor sale. Privirea lui Ryan fu imediat atrasă de acea imagine.

- Ce este asta? O fotografie de a mea? exclamă el, aplecându-se cu un aer mirat.

- A ta? Nu spune prostii!

El scrută portretul cu atenţie.

- Poate că nu sunt eu, dar îmi seamănă extraordinar, oricum!

Ea îi smulse cartea din mâini şi o ţinu în faţa ei, larg deschisă.

Timp de o secundă, fu atât de uimită, încât nu putu să spună nimic. Bărbatul avea pur şi simplu un aer de familie cu Ryan. Avea aceeaşi siluetă, aceeaşi tentă a pielii. Avea chiar şi acelaşi gen de păr mătăsos şi ondulat...

Nu era de mirare că avusese impresia că-l cunoştea dintotdeauna.

- Vezi? Eu sunt! triumfă el.

El se lăsă pe pernuţe şi-şi încrucişă mâinile la ceafă cu un zâmbet.

- Ia te uită! Ce interesant! Sunt în cartea cu comori a lui Fritzi? Ce mai spui?

Inchizând brusc cartea, o strânse la piept.

- Bun, mă duc să mă culc, anunţă ea.

Ryan nu se mişcă. Zâmbetul lui se mări.

- Da, este mai bine, încuviinţă el.

- Ce este atât de nostim? se interesă ea.

Zâmbetul lui dispăru instantaneu.

- Nimic. Par eu să mă distrez?

- Ascultă, să nu crezi că dacă o imagine oarecare îţi seamănă vag în cartea mea cu comori trebuie să tragi indiferent ce concluzii, îl preveni ea.

- N-aş face niciodată un asemenea lucru, afirmă el cu o nevinovăţie pe care privirea lui şugubeaţă o nega.

- Ar fi mai bine pentru tine, declară ea sec.

Şi ieşi din cameră fără a-i lăsa timp să adauge ceva.

- Fritzi.

De cealaltă parte a uşii, ea rămase nemişcată, dar refuză să se întoarcă.

- Da?

- Nu găseşti ciudat că această imagine îmi seamănă? Ia gândeşte-te. Trebuie s-o fi lipit în album cu ani înainte de a ne întâlni?

- Acel bărbat în costum de baie îl reprezintă pa cel cu care mă voi mărita într-o zi. N-are nici o legătură cu tine.

- Nu-l împiedică să semene cu mine.

Ea ridică din umeri.

- Simplă coincidenţă.

- Ha!

Fritzi făcu stânga-mprejur şi-l străfulgeră pe Ryan cu privirea.

- Ce vrei să spui? îl întrebă ea cu un aer sfidător.

- Vreau să spun ha. Recunoaşte, scumpeteo, eu sunt comoara pe care o aştepţi dintotdeauna. Chiar frumosul tău album este de acord cu mine. Incetează să te mai ascunzi după cireş!

Fritzi căută o replică usturătoare, dar nu găsi nici una.

Ryan încă zâmbea cu un fals aer modest când ea trânti uşa şi se îndepărtă rapid.

Doamne! Unde o să ajungem? Chiar şi cartea ei cu comori era împotriva ei.

Capitolul 10

- Ne vedem într-una din zile, scumpetea mea!

Asta avusese îndrăzneala să-i spună Ryan când pleca a doua zi. Neill degajase drumul din zori; nimic nu-l mai reţinea.

In prag, Fritzi îl privise traversând curtea, înotând prin zăpadă, până la camionul lui. Era uşurată că-şi impusese punctul de vedere... dar în acelaşi timp, nu putea să-şi alunge un oarecare sentiment de singurătate.

Se întoarse în salon şi privi în jur. Cum ştiuse el să umple cu prezenţa sa această cameră goală! Cu un mic zâmbet, îşi duse degetele la gură, amintindu-şi de sărutările lui şi de certurile făcute pentru a râde.

Ochii i se închiseră. Brusc, îşi dădu seama ce pierduse.

„Intr-una din zile, scumpetea mea". Nici un cuvânt despre o viitoare întâlnire, planuri precise. Nimic. După toate aparenţele, nu se vor mai revedea. Şi asta din cauza ei.

- Ryan a plecat?

Neill, intrând în încăpere, o întrerupse din visare.

- Da, chiar acum.

Fratele ei îi remarcase tristeţea, dar ezita s-o întrebe: ştia bine cărui fapt se datora.

- Vrei să vii în oraş cu Susan şi cu mine? Ne ducem s-o luăm pe Neda.

- Nu, mulţumesc, am rămas în urmă cu contabilitatea.

- N-ar mai putea aştepta? In acest moment este sezonul mort, te vei ocupa mai târziu. Hai, vino, ne oprim la Grandy la întoarcere să mâncăm hamburgeri şi să bem bere de malţ.

Fritzi se îndepărtă încet de fereastră şi se postă în faţa căminului.

- Mulţumesc, Neill. Poate într-o altă zi.
- Eşti atât de necăjită?

Tânărul îşi desfăcu braţele. Sora lui ezită puţin, apoi i se aruncă în braţe şi izbucni în suspine.

- Oh, Neill, sunt aşa de nefericită! El râse blând.

- Nu credeam să văd vreodată un bărbat care să sfâşie inima lui Fritzi Taylor!... Este dureros, nu-i aşa? adăugă el bătând-o pe umăr.

- Este îngrozitor! hohoti ea. Şi nu ştiu ce să fac!

Neill o trase spre divan şi se aşeză cu ea. Apoi îi întinse o batistă.

- Eşti îndrăgostită de el?

- Da, dar nu trebuie.

- De ce nu?

- Fiindcă viaţa mea este organizată şi... şi nu este momentul să mă îndrăgostesc.

- Ceea ce este bine cu planurile, este că pot fi întotdeauna modificate după împrejurări.

- Dar eu nu vreau să le schimb! Altfel, risc să-mi stric viaţa...

Ea se întrerupse la timp.

- Ca mine? termină Neill în locul ei.

Ea îşi plecă faţa.

- Da... Scuză-mă. Dar vezi, totul se petrecea bine pentru mine. Pornisem bine ca să-mi ating

scopurile pe care mi le fixasem, aş fi ajuns acolo în cinci ani şi

apoi m-aş fi putut gândi să cunosc pe cineva şi să mă aşez la casa mea. Dar a trebuit ca Ryan să treacă pe aici şi să răstoarne totul. Acum, din cauza lui, nu mai ştiu ce vreau.

Fratele ei oftă, clătinând din cap.

- Tu şi planurile tale absurde! Am ştiut întotdeauna că mania ta pentru organizare va sfârşi prin a-ţi atrage necazuri. Crezi într-adevăr că prevăzând totul până în cel mai mic detaliu, te va scuti să faci greşeli?

- Poate, dar în orice caz, trebuia să le facă mai puţin grave.

- Fritzi, aşa-i că-l iubeşti pe Ryan?

- Da, dar asta nu schimbă cu nimic, eu...

- Şi el te iubeşte?

- Ei bine, mi-a spus...

Il privi pe frate-său cu un aer vinovat.

- ...Nu ştiu dacă mai este adevărat.

- După părerea mea, încă este. Acestea fiind zise, dacă nu te hotărăşti să-ţi abandonezi planurile tale

rigide şi să trăieşti de la o zi la alta, rişti foarte tare să pierzi totul.

- Dacă mă iubeşte aşa cum a spus, ar accepta să mă aştepte cinci ani.
- Cinci ani?

Ea îşi încruntă sprâncenele. Ciudat, dar Ryan reacţionase foarte asemănător.

- Bine, poate nu cinci... dar n-o să mă mărit cu el de Sfântul Valentin, cum ar vrea el.
- Problema nu este să ştii când te vei mărita cu Ryan, nici dacă te vei mărita cu el. Dar eşti prea încăpăţânată când este vorba să schimbi ceva în viaţa ta. Fii rezonabilă, Fritzi, suntem cu toţii obligaţi, mai mult sau mai puţin, să ne adaptăm împrejurărilor. Dacă Ryan este cu adevărat important pentru tine, încearcă să vezi dacă nu-i poţi găsi un loc în planurile tale.

Lacrimile lui Fritzi începură iar să curgă. Fratele ei atinsese un punct sensibil.

- Nu-i poţi cere să te aştepte cinci ani până când îţi vei realiza visurile, continuă Neill. Şi cu visurile lui, ce faci?

Ingenunche în faţa ei pentru a-i căuta picioarele.

- Dacă ceea ce te înspăimântă este căsătoria mea cu Susan, linişteşte-te. Noi am avut o lungă discuţie,

ieri seară. Prima noastră discuţie serioasă de la căsătorie, cred, spuse el zâmbind. Am limpezit multe lucruri... şi cred că vom ieşi din asta.

Fritzi puse mâna peste a lui cu afecţiune.

- Sunt atât de fericită, Neill. întotdeauna am crezut că tu şi Susan vă iubiţi.

- A trebuit să ne maturizăm şi ne rămân încă multe probleme de rezolvat. Dar ştii ce vreau să-ţi spun? Dragostea noastră a fost cea care ne-a permis să trecem peste toate. Visurile sunt foarte frumoase, dar realitatea este mult mai solidă.

Cuvintele lui Neill o impresionară foarte mult pe Fritzi. Era foarte frumos să visezi, într-adevăr, dar brusc, îşi dădu seama că toate visurile ei îl priveau pe Ryan. In fiecare seară, îşi lua cartea cu comori şi contempla îndelung fotografia bărbatului care-i semăna, reproşându-i cu amărăciune încăpăţânarea ei.

Era prea târziu? Acum era gata să-l includă pe Ryan în planurile sale de viitor, dar el, ar mai vrea?

Pentru că nu mai încercase s-o vadă, însemna cu siguranţă că se resemnase. Cum putea ea să-şi înghită mândria, să-i ceară să revină, când se arătase atât de inflexibilă?

*
* *

După ianuarie, veni februarie. Timpul era din ce în ce mai prost. Fritzi, cu inima grea, îşi îndeplinea sarcinile zilnice fără chef.

Ryan telefonă în cele din urmă, dar numai ca s-o întrebe dacă se obişnuia cu patul său. Ea îl ura în continuare, dar era singura amintire pe care o păstrase de la Ryan. Aşa că afirmă că-i plăcea la nebunie. Dacă avea cea mai mică speranţă, el nu făcu nici o aluzie în cursul scurtei lor conversaţii impersonale şi Fritzi nu găsi curajul să-şi deschidă inima.

Zilele treceau, fiecare mai tristă ca precedenta. Şi apoi, într-o dimineaţă, în timp ce gerul biciuia geamurile, iar frigul se infiltra prin cea mai mică fisură, Fritzi înţelese când se trezi că plânsese destul după o dragoste pierdută.

Ca printr-o minune, vioiciunea de altădată îi revenise. Sări din pat şi alergă sub duş, clocind mii de strategii. Acum era suficientă apă caldă, de când Neill

instalase un nou încălzitor în vederea întoarcerii părinţilor lor. Aşa că avu tot timpul să reflecteze în baia plină de aburi.

Pentru că-l iubea atâta pe Ryan Majors trebuia să-i recâştige inima.

*
* *

Viaţa ei căpătase un sens de când căuta toate modurile de a provoca întâlniri „accidentale", fără ca el să poată bănui că ea le organizase.

Cum oraşul era mic, putea uşor să întârzie prin magazine, pândind momentul când el ar fi ieşit să meargă la bancă sau să-şi facă o cumpărătură.

La sfârşitul unei săptămâni, cum el nu părea că vrea să se revadă cu ea, Fritzi strânse din dinţi şi-şi îndreptă umerii cu şi mai multă hotărâre. Luase deja un kilogram din cauză că mânca în fiecare zi la prânz, în restaurantul unde mânca el, dar dacă trebuia, era gata să se mai îngraşe cu un kilogram.

Şi în tot acest timp, Ryan nu părea să-şi dea seama că îl urmărea cu asiduitate. Cum putea fi atât de obtuz? Mister!

Era întotdeauna politicos, dar nu spunea nimic altceva în afară de „ce mai faci?" sau „ce timp îngrozitor!" când se întâlneau.

Intr-o după-amiază, cu două zile înainte de Sfântul Valentin, ea se afla în barul în care Ryan venea atât de des. Ceruse un ceai, dar nu-i simţea gustul - căpătase un guturai zdravăn care o forţase să stea în pat. Era prima dată în această săptămână când putea să-şi reia urmărirea.

De fapt, n-ar fi trebuit să se scoale astăzi din pat, atâta timp cât avea o mină îngrozitoare. Ochii îi erau roşii şi lăcrimoşi, nasul îi era umflat şi aşa de înfundat, încât că avea impresia că aude totul din fundul unei caverne. Când vorbea, îţi venea s-o iei la fugă.

Poate că ar face mai bine să rămână discret într-un colţ şi să aştepte să fie mai prezentabilă pentru a-i atrage atenţia? Da, ar fi mai înţelept, hotărî ea. Plătindu-şi nota, se dădu jos de pe scaun... şi înlemni văzându-l pe Ryan intrând în compania altui bărbat.

Se dădu înapoi trăgându-şi pălăria pe ochi, în timp ce Ryan şi tovarăşul său se instalară în faţa tejghelei.

- Bună, spuse el, oprindu-se în faţa ei. Iar ne întâlnim.

- Bună, mormăi ea.

Cât pe ce să nu te recunosc, cu această pălărie care-ţi acoperă faţa.

- Este curent pe aici, se justifică ea, ridicându-şi gulerul mantoului.
- Ne intersectăm des, în acest moment. Curios, nu?
- Foarte curios, încuviinţă ea cu un zâmbet palid. Am făcut cumpărături şi luam un ceai înainte de a mă întoarce.

El o privi ciudat.

- Eşti bolnavă?
- Doar un guturai.

Ea controbăi în poşetă ca să scoată o batistă.

- Ei bine... mă bucur că te-am văzut. Pari foarte în formă, spuse el, lăsându-şi privirea să întârzie pe faţa ei îmbujorată.
- Mulţumesc. Şi tu la fel.
- Atunci, pe curând. Şi îngrijeşte-ţi guturaiul.

El se întoarse la bar; Fritzi încercă să se concentreze asupra ceaiului ei.

Foarte în formă! Işi suflă nasul cu putere şi bău o înghiţitură. Da, era fără speranţă!

Jumătate de oră mai târziu, fruntea îi ardea, ceaiul i se răcise, îi clănţăneau dinţii, dar se ţinea bine, în speranţa că el se va mai opri să-i spună un cuvânt când va ieşi.

Deşi el nu-i acorda nici o atenţie, continua să-l privească pe furiş, din când în când.

In aparenţă, tovarăşul lui era un reprezentant de comerţ. Din frânturile de conversaţie care-i ajungeau la ureche, acesta încerca să-i vândă lui Ryan o nouă linie de accesorii pentru paturile cu apă.

Tocmai se hotăra să abandoneze partida când îl văzu pe Ryan privind în direcţia ei, apoi întorcându-se spre barman să-i spună ceva.

Treizeci de secunde mai târziu, o cană mare, plină cu un lichid chihlimbariu sosea pe masa ei.

- Dar n-am comandat nimic! exclamă ea.

- Domnul de la bar l-a cerut pentru dumneavoastră. Acest grog vă va face mult bine.

De departe, Ryan îi zâmbi şi-şi ridică paharul în tăcere. Ea îi înapoie zâmbetul.

- Mulţumiţi-i acelui domn din partea mea, spuse ea bând o primă înghiţitură. Oh, este foarte tare.

- Ceea ce vă trebuie, pentru guturaiul dumneavoastră.

Docilă, luă o a doua înghiţitură.

Peste zece minute, i se servi un al doilea grog. Se întoarse spre Ryan neliniştită - bea atât de rar alcool şi nu era sigură că va putea conduce după acesta.

Dar Ryan îi adresă din cap un semn de încurajare. Ridică din umeri, fatalistă, şi luă cana.

Peste treizeci de minute şi trei groguri, Fritzi fixa planta verde din faţa ei cu ochi sticloşi când auzi vocile lui Ryan şi a barmanului lângă ea.

- Le-am făcut mai puţin tari ca de obicei, domnule Majors. Se pare că nu este obişnuită să bea.

Fritzi se întoarse spre ei cu un zâmbet tâmp şi întinse braţele către Ryan.

- Cu-cu! Sunt mult mai bine, mulţumesc!

- Vino, draga mea, ai băut prea mult. O să te conduc acasă.

- Oh! Cred că ar fi mai bine! încuviinţă ea, înnodându-şi braţele în jurul gâtului şi punându-şi capul pe umărul lui.

Să regăsească iarăşi contacul lui, parfumul curat de săpun şi after-shave, era ca şi cum ar fi găsit un puţ cu apă proaspătă după o traversare a deşertului. Oh, ce dor îi era de el!

- Nu mă simt prea bine, mărturisi ea cu o voce mică.

Ryan o ajută să se ridice, îi încheie mantoul şi-i aranjă pălăria. Apoi o ridică în braţe şi se îndreptă spre ieşire.

- Lasă-i maşina unde este, Jackson, voi trimite pe cineva s-o ia mai târziu.

- Am înţeles, domnule Majors.

Vântul îngheţat care le biciui feţele la ieşire, o făcu să se cuibărească şi mai mult la pieptul lui.

- Ţi-e frig? întrebă Ryan.

Ea făcu semn că da şi-şi dădu capul pe spate ca să-l poată vedea. Cum el o strângea lângă el şi grăbea pasul, ea îi mângâie obrazul cu un oftat de plăcere.

- Eşti cu adevărat drăguţ să mă duci acasă, ştii? Chiar foarte drăguţ.

- Sunt nebun de ţi-am trimis atâtea groguri, răspunse el cu un aer vinvoat.

- Erau delicioase! protestă ea. Excelente! N-am băut niciodată atâta.

- Unul singur ar fi fost suficient, afirmă el, mai mult pentru sine decât pentru ea.

Când fură în maşina lui, câteva clipe mai târziu, Fritzi refuză să-şi deznoade braţele de pe gâtul lui.

- Cum o să conduc cu tine pe genunchi? zâmbi el tandru.

- Nu ştiu, dar vreau să stau lângă tine. Mi-a fost foarte dor...

îşi lipi obrazul de al lui.

- Cred că te iubesc, adăugă ea.

- Era timpul să-ţi dai seama, replică el cu un mic râs.

Oftară în cor, fericiţi şi emoţionaţi.

- Ryan, ştiu că sunt bolnavă, dar sărută-mă, şopti Fritzi.

După primul sărut veni un al doilea, apoi un al treilea, un al cincilea, al zecelea... nu se puteau opri.

- Nu, destul! se rugă Ryan, copleşit de dorinţă.

- Oh, Ryan, nu mă respinge. Am atâta nevoie de tine!

Cu preţul unui efort, el se îndreptă şi porni motorul.

- Mă duci acasă la mine? întrebă Fritzi cu o voce dezamăgită. Oh, te rog, du-mă la tine! Te iubesc. îmi pare rău că am fost atât de încăpăţânată.

El nu ştia până la ce punct cuvintele ei erau dictate de beţie, dar puţin îi păsa - nu voia decât să fie singur cu ea, numai ei doi.

- Şi dacă vrei să mă ierţi, voi face eforturi, încă pleda ea când el opri maşina în faţa casei lui, zece minute mai târziu.

Ea îi luă din nou gura în stăpânire pentru un sărut care-l făcu să-şi piardă capul. Pierdut de pasiune, o luă în braţe şi o transportă.

- Ryan, spune ceva!

- Ţine, ia batista asta şi suflă-ţi nasul. Nu face zgomot, o să deranjezi vecinii.

în timp ce ea pălăvrăgea în continuare, el urcă scara cu ea în braţe, intră în apartament şi închise uşa după ei.

- Unde suntem?... Oh, la tine!

Erau în cameră. Ryan îşi lungi preţioasa povară pe pat. Ea îi puse un deget pe vârful nasului şi-i zâmbi cu adoraţie.

- O să facem dragoste? întrebă ea.
- Da, şi-mi va părea teribil de rău mâine dimineaţă.

Ea se întunecă.

- De ce?
- Fiindcă eşti mai mult decât un pic beată şi avem multe probleme de rezolvat.

Fritzi scutură din cap cu o mutră ironică.

- Pot să-ţi certific că ştiu ce fac. Cât despre problemele noastre, nu avem aşa de multe precum crezi.

Ryan se scărpină pe frunte. Ea părea complet trează, dintr-o dată.

- Artistă mică! Nu eşti beată deloc, nu-i aşa?

Ea făcu semn că nu, cu un zâmbet larg.

- Vrei să spui că ai înghiţit atâtea groguri, fără să fi avut nici un efect asupra ta?

- Deloc, am băut câte o gură din fiecare, iar restul l-am vărsat în ghiveciul cu planta verde, de lângă masa mea. Trebuie să fie euforică, la ora asta.
- Asta era!
- Nu face mutra asta! în fond, de ce mi-ai trimis acele groguri?
- Ca să nu mai fii în stare să te întorci acasă, şi să te pot însoţi, recunoscu el cu un zâmbet.
- Vezi? îmi pare bine că te-am ajutat, conchise Fritzi întinzându-i braţele.

Ryan se strecură fără ezitare între ele.

- Trebuie să discutăm, afirmă el.
- Mai târziu. Acum avem altceva mai bun de făcut. O să te seduc…

însoţindu-şi cuvintele cu gesturile, începu să-l dezbrace.

- Scuză-mă că-ţi dau sfaturi, dar n-ai face mai bine să începi cu cămaşa? o întrebă el când ea îi desfăcea cureaua de la pantaloni.
- Nu, îţi cunosc deja bustul, replică ea drept explicaţie.

Râsul tânărului fu întrerupt de o ploaie de sărutări.

Şi apoi, puţin câte puţin, jocul lor deveni mai serios, mângâierile lor mai intense, mai înflăcărate. Se

dezbrăcară unul pe altul şi dorinţa lor creştea, aţâţând focul care mocnea în ei de atâta vreme, şi pe care îl lăsau până la urmă să iasă la iveală.

Barierele cădeau, puteau în fine să se unească într-un act de dragoste adevărat, care le era la fel de firesc ca respiratul.

Instinctiv, găseau mângâierile potrivite, gesturile armonioase. Inimile, trupurile lor vibrau la unison, ca şi cum ar fi fost amanţi de multă vreme.

Acest moment era atât de frumos, încât era plin de gravitate. Fără să se scape din ochi, păreau să-şi ghicească, să-şi anticipeze nevoile reciproce, ştiind de fiecare dată să şi le satisfacă. Când sosi clipa voluptăţii supreme, Ryan o ridică în braţe murmurându-i cuvinte de adoraţie incoerentă, care îi parveniră într-un val de senzaţii incontrolabile, extraordinare.

Mai târziu, când se odihneau unul în braţele celuilalt, Fritzi se gândi că trăise cele mai frumoase ore ale vieţii sale. Nimeni n-o făcuse să simtă ce simţise cu Ryan... O străbătu un mic fior la ideea că fusese cât pe ce să treacă pe lângă această comoară...

Capitolul 11

- Ţi-e frig?

Simţind-o tremurând, Ryan se aplecă asupra ei cu un aer neliniştit şi tandru.

- ...Trebuie să te învelesc. Aşteaptă.

Râse văzându-l la fel de grijuliu ca o cloşcă.

- Mă simt foarte bine, te asigur.

- Nu-i aşa. Ai febră, şi sunt de neiertat că am făcut dragoste cu tine în această seară.

- Dar eu nu mă plâng! protestă Frizi, înconjurându-i gâtul cu braţele.

El se aplecă pentru a o săruta îndelung, dar după un moment, coborî din pat, anunţând-o că se duce să caute aspirină.

Ce pat confortabil! se gândi ea cuibărindu-se, pentru a savura mai bine căldura lui.

Căldura? se suci ca să vadă... salteaua ondulă sub ea. O saltea cu apă! îşi dădea seama abia acum!

- Ryan, aceasta este o saltea cu apă! spuse acuzator când el reveni în cameră.

El pufni în acel râs care-i plăcea atât de mult.

- Da, am instalat-o cam de două săptămâni.
- Credeam că le urăşti!

Ea se ridică pentru a-şi înghiţi pastilele cu un pahar cu apă.

- Era adevărat, până m-am ocupat de a ta. Şi asta m-a intrigat.
- Şi acum ce crezi?
- Ca să-ţi spun drept...

începu să explice că era minunat şi nu înţelegea ce reproşa ea acestor saltele, pe urmă se întrerupse drept în mijlocul unei fraze:

- ... o găsesc îngrozitoare, mărturisi el.

Fritzi îi zâmbi larg.

- Ce-ţi spuneam eu? Nu sunt la înălţimea reputaţiei lor, nu-i aşa?
- în orice caz, nu regret ora pe care am petrecut-o deasupra, remarcă el.
- Da, a fost plăcut, conveni Fritzi ghemuindu-se lângă el. Poate că dacă am fi început mai devreme, patul meu mi-ar fi displăcut mai puţin.

- Nu începe să-mi reproşezi! Am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Tu erai cea care afirmai că nu aveam ce căuta în viaţa ta, nici în blestematul tău pat cu apă.

Ea oftă.

- Da, am fost o proastă.

- Nu, prostul eram eu. Şi aceste ultime săptămâni mi-au servit drept lecţie. Aveai dreptate, sunt prea nerăbdător. M-am gândit mult şi consider că a aştepta cinci ani este un răgaz rezonabil. Accept să am răbdare, dacă mă vrei.

- Cinci ani!

El tresări, surprins de vigoarea exclamaţiei ei.

- Ei bine, da. Cinci ani, sau chiar şase. Cum tu...

- Vorbeşti serios? Vrei să aşteptăm cinci ani ca să ne căsătorim?

Fritzi trase cuvertura brusc şi-şi încrucişă braţele, nemulţumită.

- ...Este ridicol.

- Dar tu eşti cea care...

- Nu se pune problema, Ryan. Vreau să mă mărit imediat!

- Imediat?

Pe buzele lui apăru încet un zâmbet.

- Pe cuvântul meu, nu ştiu... mă obişnuisem cu ideea de a rămâne celibatar încă cinci ani, spuse el

prefăcându-se că reflectează... Ascultă, uite ce-ţi propun: o să-mi consult cartea cu comori ca să văd ce mă sfătuieşte să fac.

Fritzi îl privi bănuitoare.

- Tu nu ai aşa ceva.

- O carte cu comori? Cum poţi spune asta? Mi-am petrecut toate serile lipind imagini într-un album timp de două săptămâni şi ai tupeul să-mi spui că nu-mi planific viaţa?

- Nu eşti în stare nici măcar să te organizezi de la o zi la alta, ripostă ea.

- Nu mişca!

Ryan reveni după câteva clipe, cu un vas de lipici într-o mână, un album într-alta şi o pereche de foarfeci în gură.

- Să fiu acuzat că n-am carte de comori, mormăi el. Priveşte aici, domnişoară Taylor! Şi grăbeşte-te, nu mi-am lipit încă imaginea de astăzi.

Ea începu să întoarcă paginile şi izbucni imediat în râs. în cartea lui Ryan, nu exista decât ea. Era aceeaşi fotografie, încă şi încă, un vechi instantaneu luat cu câţiva ani mai devreme.

- De unde îl ai? întrebă ea.

Neill mi l-a dat. L-am tras în douăzeci şi şase de exemplare.

- Dar nu sunt decât eu în cartea ta?

încet, Ryan îşi scoase foarfecele din gură.

- Pentru că tu eşti tot ce-mi doresc. Regret doar că ţi-a trebuit atâta timp ca să-ţi dai seama.

Ea îşi luă un aer vinovat.

- Am înţeles de multă vreme, dar când am vrut să te regăsesc, nu mai păreai interesat de mine.

- Hm, în locul tău n-aş paria pe asta, afirmă el sprijinindu-se în perne. Am văzut foarte bine la ce joc te pretai.

- Da? Atunci de ce nu m-ai ajutat?

- Cum spunea bunica mea, te lăsam să fierbi în suc propriu. Aveam intenţia să acţionez la momentul favorabil.

- Ce te-a făcut să alegi ziua de astăzi?

- Eram înnebunit de nelinişte, fiindcă nu te văzusem toată săptămâna. îmi era teamă că ţi s-a întâmplat ceva, sau că te-ai hotărât să renunţi la mine şi să te întorci la cartea ta cu comori.

- Eram în pat, din cauza acestei răceli. Dar n-ar fi trebuit să te neliniştesti. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva: când iau o hotărâre, pot fi foarte încăpăţânată dacă trebuie. N-aveam de gând să abandonez partida aşa de repede, crede-mă.

Ryan deschise ochii mari.

- Tu? încăpăţânată? Imposibil!
- Ba da, ba da, te asigur, ştiu că nu se vede, dar asta este. Şi vreau de asemenea să-ţi spun că regret să-ţi fi propus o legătură. Contezi mult mai mult pentru mine şi ţi-o voi dovedi.
- Este foarte liniştitor ce-mi spui, dar ar fi fost suficient să pui mâna pe telefon şi să-mi spui că te-ai răzgândit în loc să alergi de nebună prin tot oraşul şi să faci o pneumonie. Aş fi venit fără să pierd o clipă, spuse el sărutându-i urechea şi gâtul.
- O să facem din nou dragoste?
- în plus, ştii să-mi citeşti şi gândurile!
- Nu, sunt pur şi simplu îndrăgostită de tine.

Trecu un moment lung, un moment de plăcere intensă urmat de o pace minunată.

- Fiindcă eşti atât de grăbită să te măriţi, am putea-o face în ziua Sfântului Valentin? sugeră Ryan, cu o voce nepăsătoare, mult mai târziu.
- Nu văd cum. Este peste două zile. Trebuie să ne organizăm, Ryan. Ştii că nu-mi place să fac lucrurile fără a le planifica. O nuntă este o zi mare, trebuie cumpărate inele, găsit un preot, reţinute...
- Stop! Pot rezolva una dintre probleme, instantaneu. Pentru celelalte, vom vedea mâine.

Dând la o parte cuvertura, el aprinse veioza şi se duse la comodă, conştient că ea îl urmăreşte cu privirea.

- Mă mănânci din ochi! o acuză el ca s-o tachineze.

Ea zâmbi vinovată.

- îţi place panorama?
- Este minunată.
- Cu atât mai bine.

El luă ceva din sertarul de sus şi veni s-o aşeze pe genunchii lui Fritzi. Ea deschise cutiuţa.

- Oh, Ryan!

Era un diamant splendid, montat pe un inel de aur.

- ...Când l-ai cumpărat?
- Promiţi să nu râzi?
- Sigur! promise ea în timp ce el îi punea inelul în deget.
- L-am cumpărat a doua zi după ce ţi-am prezis că ne vom căsători de Sfântul Valentin, mărturisi el confuz.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă, înainte de a izbucni în râs.

- Nu-i adevărat!
- Mi-ai promis să nu râzi, bombăni el. Şi da, este adevărat.

- Dar cum de erai sigur că o să te însori cu mine? De-abia mă cunoşteai!

- Ştiam tot ce aveam nevoie să ştiu... N-au fost atât de multe femei în viaţa mea, Fritzi, adăugă el cu tandreţe. Şi nici una nu-ţi ajungea nici până la gleznă. Când m-ai condus acasă, în seara de Anul Nou, am simţit imediat că erai diferită. în acea seară am hotărât că eram făcuţi unul pentru celălalt. Deci, în continuare, am acţionat în consecinţă. într-un fel, am făcut pe vânătorul de comori fără să ştiu.

- Oh, Ryan, dragostea mea!

La rândul ei, Fritzi ieşi din pat şi cotrobăi în sacoşă. Scoase marele album care contase atâta pentru ea. îl avea întotdeauna cu ea, de două săptămâni, în speranţa acestei zile.

- Ţine, spuse ea întinzându-i cartea.

- Ce este asta?

- Cartea mea cu comori. Nu mai am nevoie.

- Nu mai ai nevoie?

- Nu. Voi avea întotdeauna scopuri în viaţă, dar tu eşti adevărata mea comoară.

Ryan strânse acest cadou la piept, tulburat. Ştia mai bine ca oricine ce reprezenta pentru ea.

- Oh, Fritzi, nu găsesc cuvinte... Nu am vrut niciodată să renunţi la visurile tale pentru mine. Dimpotrivă, vreau să te ajut să ţi le înfăptuieşti.
- Ceea ce-ţi cer, Ryan, este să fii cu mine întreaga viaţă.
- Jur să fac tot ce-mi va sta în puteri pentru a-ţi merita dragostea, murmură el întinzându-i braţele.

Schimbară un sărut foarte lung.

- Nu pretind decât un lucru, şopti Fritzi. Să-mi iei înapoi salteaua cu apă!
- Promit, de această dată o iau, afirmă Ryan pe un ton solemn.
- Ce mulţumită sunt! Dar ce te-a făcut să te răzgândeşti?

El luă un aer poznaş.

- Am găsit un mijloc bun de a nu pierde bani: o să-i măresc preţul, şi apoi voi lansa o promoţie: două la preţ de una.

Şi bătu salteaua care clipocea sub ei.

Sfârşit

Solicitanţii la

„CARTEA PRIN POSTĂ" se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE"

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P.-41-129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98. tel.: 021-665.45.65*

* *